De Nieuwsbode,

verschijnt op WOENSDAG van iedere week.
A. POTT, Uitgever.

Voorwaarden van Inteekening,
$ 2,00 per jaar, stiptelijk in *Vooruitbetaling.*

☞ Twee nommers voor den afloop van het abonnement krijgt de inteekenaar eene waarschuwing.— Die daaraan niet in tijds eenig gevolg geeft, wordt van de lijst geschrapt.

ADVERTENTIE-PRIJZEN.
Van 5 tot 20 regels, voor de eerste plaatsing $ 1. Voor 5 regels of minder 0,50. Voor elke volgende plaatsing 0,25. Geboorte-, Huwelijks- en Doodberigten, ieder 25 Cents.

Toezendingen franco.

NIEUWSBODE.

Orgaan der Nederlanders in Noord - Amerika.

10. JAARG. NO 44. SHEBOYGAN, WISCONSIN 7 DECEMBER 1859. GEHEEL NO. 512.

The Nieuwsbode
is published on WEDNESDAY of each week by
A. POTT, Proprietor.

ADVERTISEMENTS
at the usual rates.
Book and Job Printing
in all its branches, in the Dutch, German and English languages, correctly and neatly executed at reasonable prices.

Nieuwstijdingen.

NEDERLAND.

AMSTERDAM den 28 October. De baron *Stieglitz*, chef van het bekende russische bankiershuis, bevindt zich hier ter stede en heeft gisteren onze beurs bezocht.

— Er circuleert hier een adres bij den handelgerigt aan de Tweede Kamer der Staten Generaal, om in de regeling van het postwezen en het brievenvervoer eenige zeer noodige verbeteringen te verkrijgen.

— Men schrijft uit Oisterwijk, d.d. 25 October: De gezusters *van Hulten* alhier hebben een kruideniers winkel. Onder voorwendsel van kamers te willen huren komt eene jufvrouw bij haar en weet zich door vrouwlheid in te dringen. Zij raadt haar aan, de waren in Breda te gaan halen, dewijl zij daar, volgens haar zeggen, veel beterkoop zijn dan elders. Zij wil zich gaarne met den inkoop belasten. De bedriegster wordt geloofd, ontvangt plus minus *f* 100 en begeeft zich met de meid op weg. Onderweg geeft zij de meid den raad, hare oorhangers in het mandje te leggen, dat het geld bevat, uit vrees, dat zij zouden worden aangerand. Te Tilburg gekomen, geven zij het mandje bij kennissen van de meid in bewaring en gaan toen naar de kerk. De jufvrouw geeft voor, den pastoor nog te moeten spreken, ontvlugt door de sacristy, haalt het mandje met het geld en de oorhangers en is tot nog toe niet terug. Aan getuigen ontbreekt het niet. Sommigen willen beweren, dat de bedriegster vroeger in Tilburg gewoond heeft, anderen, dat zij in de omstreken van Breda thuis behoort. Wat hiervan zij zal de tijd leeren; haar signalement, zegt men, is in handen der politie.

— In het te Brussel verschijnende fransche dagblad, *l'Universel*, treffen wij, in eene correspondentie uit 's Hage d.d. 24 October, de volgende regelen aan: "Koning *Leopold*, willende antwoorden op de schitterende ontvangst, die de *graaf van Vlaanderen* in Nederland heeft genoten, heeft onzen Vorst een brief gezonden, waarin hij hem de verzekering van zijne hartelijke vriendschap geeft. Ik heb u nog geschreven, welken goeden indruk dit bezoek gelaten heeft bij de hooge wereld. Het is dus niet noodig, u te zeggen, op welke wijze ons gouvernement dit nieuwe blijk van goede verstandhouding tusschen de twee koninklijke familien heeft ontvangen. Dit alles kan niet dan voordeelig zijn voor de internationale betrekkingen. Deze tijding ontving ik uit eene zekere bron, en ik ben zeker, dat zij eene groote tevredenheid in uw land zullen veroorzaken, wanneer de dagbladen daarvan zullen spreken."

Van den 30sten. Gisteren morgen tusschen vijf en negen uur heeft te Reeuwijk, nabij Gouda, een diefstal gepaard met moord plaats gehad. De landbouwer *C. V.*, die 's morgens te vijf uur zijne woning verlaten had, vond bij zijne terugkomst te negen uur zijne vrouw in haar bloed badende, op den grond liggen. De hulp van een geneeskundige werd ingeroepen, doch toen deze ter plaatse kwam, was de vrouw reeds overleden. Onderscheiden gouden en zilveren voorwerpen zijn ontvreemd.

— Er zijn berigten uit Batavia, d.d. 7 Sept. Op het berigt, dat eene bende van ongeveer 400 Bonliens, onder aanvoering van *Aroe Radja*, daeng *Paraurang* daeng *Matjan*, de grenzen van het gouvernements gebied hadden overschreden, rukte de militaire magt, die tot handhaving van het gouvernements gezag in het bergregentschap Laboendja geposteerd was, den 18 Aug. jl. onder bevel van den majoor *Heisterkamp* naar Tjomba op, na versterkt te zijn met twee kompagniën der mobile kolonne van Panka-djene.

Na een kort gevecht gelukte het onzen troepen den vijand te verjagen, die, naar men beweert, weder over de grenzen is getrokken. Eenige aanvallers werden gedood en verscheiden hunner gewond, waaronder ook de aanvoerder *Aroebadja*. Aan onze zijde zijn een sergeant en twee soldaten van de amboinesche kompagnie vrij ernstig gekwetst.

GRONINGEN den 31 October. Heden is alhier met militaire honneurs begraven de kapitein C. RINGELING, van het hier in garnizoen liggende 3e bataillon 8e regement infanterie, vrijdag van de gevolgen eener koortsachtige ongesteldheid overleden. De broeder van den overledene, van hier op de dragonders, en officieren van het garnizoen en van de d.d. schutterij vergezelden het lijk naar de begraafplaats buiten de Heerepoort, voorafgegaan door een peloton infanterie en het hoornmuziek van het regement, en verder gevolgd door onderofficieren van verschillende wapens. Toen het lijk in het graf was nedergezet hief het evengenoemde muziekkorps het 18ste Evang. gezang, aan, begeleid door zacht hoornmuziek. Treffend was dit gezang en blijkbaar de aandoening van velen, die den overledene had gekend en hem wegens zijn stil en vriendschappelijk karakter had leeren hoogschatten. Na de gewone salvo's bij het graf wierp ieder officier en onderofficier een spade vol aarde op de kist. De heer majoor HIRSCHMAN bedankte allen, en in 't bijzonder ook de officieren der schutterij, voor de laatste eer, aan den overledene bewezen,—waarmede deze treurige plegtigheid was geëindigd.

— Men schrijft uit *Peize*, d.d. 29 October: De aardappelen zijn hier voor het grootste gedeelte gerooid, doch vallen over het algemeen niet too; de kwaliteit is goed doch de kwantiteit laat veel te wenschen over, terwijl zij veel kleinder van stuk zijn dan andere jaren. De winterrogge is meest uitgezaaid en staat uitmuntend.

AMSTERDAM den 31 October. Men leest in het *Bataviaasch Handelsblad*:

De wijze der regeling van het muntwezen in Ned. Indië wordt met den dag *ongeregelder*, en geeft tot zoo vele bezwaren en moeijelijkheden aanleiding, dat eene *enquête*, van wege de wetgeving in Nederland, als hoog wenschelijk mag worden geacht. Die wijze van regeling is zoodanig, dat zij eene volslagen onkunde met, of een verachtend over het hoofd zien verraadt van de behoeften en regten der gemeente, en daardoor niet alleen de ontevredenheid, maar vooral de verwarring met elken dag grooter maakt. Onder ieder beschaafd rangen de belangen van vele invloedrijke personen grootelijks af van den meer of minder goeden wil der regering, die de grootste inlandsche belasting.... de grootste landbouwer en de grootste koopman is; daardoor zijn eendragtige zamenwerking en vertoogen in het belang der smalle gemeente niet te wachten. Dit blijkt ook weder uit de voorstellen, thans aan de regering gedaan aangaande de opheffing van het gymnasium *Willem III*, waarbij zelfs niet gedacht is aan het belang van geringe burgerlijke of militaire ambtenaren en evenmin aan het belang en de regten van kinderen van officiers of ambtenaars weduwen. Wij denken daarom ook, dat die voorstellen door de regering van de hand worden gewezen, en sommige leden der commissie van curatoren, ten gevolge daarvan, hun ontslag zullen nemen. Het is inderdaad bedroevend, te zien, hoe weinig hier wordt gelet op de regten van dat gedeelte der gemeente, dat geen officiëelen invloed, bezit en hoe men die willekeur — echter te vergeefs — tracht te verbergen door geheimhouding van hetgeen in den boezem der commissien voorvalt.

En gelukt dat niet, wordt de ware loop der zaken toch bekend, dan vindt men nog eene hulpbron in het verminken der *verslagen* van hetgeen verhandeld of voorgevallen is. Een bewijs hiervoor vindt men weder in het algemeen verslag van den staat van het schoolwezen in Ned. Indie over 1857, dat eerst dezer dagen is uitgegeven, en van de bedoelde verminking zoodanige sporen draagt, dat er weinig meer is overgebleven, wat het publiceeren waardig was.

Van de buitenbezittingen valt niet veel, al thans niets beslissends mede te deelen. De zaken te Banjermassing raken zeer op de lange baan en uit hetgeen van tijd tot tijd bekend wordt, moet men bijna opmaken, dat een eigenlijk vast plan van pacificatie niet omtrent de staatkundige toekomst van dat rijk bestaat, en dat men in militair opzigt tot heden toe nog niet geslaagd is, den opstand geheel te onderdrukken. De ontslagen resident hield voortdurend verblijf op Bandjermassing, waarschijnlijk om den commissaris met *zijne ervaring* ter zijde te staan bij de eindregeling der zaken aldaar.

Omtrent den toestand op Celebes is men geheel in het onzekere. Terwijl veel gekeuveld wordt over de ontmoediging van den vijand, maakt die van elke gelegenheid gebruik, om ons afbreuk te doen. Op de westkust van Borneo en die van Sumatra staan de zaken goed. In de binnenlanden van Palembang, Benkoelen en de Lampongs verkrijgt alles een beter aanzien. Algemeen echter heerscht hier de overtuiging, dat het hoog tijd wordt, dat aan de uitbreiding van ons gezag vaste grenzen, ten minste voor zekeren tijd, worden gesteld. Het zijn de buitenbezittingen, voor het grootste gedeelte *lastposten*, die het meerendeel van ons leger absorberen, het budget van oorlog hebben verdubbeld en op die hoogte bragten, die men in Nederland zegt, *met schrik* ontwaard te hebben. Gelukkig dekken de rijke inkomsten van Java die uitgaven; men meent echter, dat men op die wisselvallige, van de marktprijzen der stapelproducten grootelijks afhankelijke inkomsten niet te zeer behoort te vertrouwen en dat de minister bevelen dient te geven aan de Regering, om zich te beperken bij het organiseren der bezette, reeds te uitgestrekte gewesten, teneinde daarvan, zoo al geen *batig saldo*, althans inkomsten te verkrijgen, die de kosten der bezetting dekken.

De *Javasche Courant* deelt Koninkl. besluiten mede, bij welke de Soesoehoenan van Soerakarta en de Sultan van Djocjocarta zijn benoemd tot kommandeurs van de orde van den Ned. Leeuw, de onafhankelijke Prins te Soerakarta, *Mangko Negoro*, tot ridder dezer orde, de gepens. generaal *J. R. J. Sutherland* tot kommandeur van de orde van de Eikenkroon, en de betaalm. *H. Kauda* tot ridder dezer orde.

Als eene bijzonderheid, die allezins lof verdient, kan gemeld worden, dat eene achtingswaardige familie den 2den September jl. zes en dertig personen uit den band der slavernij ontslagen heeft.

DENEKAMP den 27 October. Den 20 October jl. had in de nabijheid van ons dorp een hoogst zonderling voorval plaats. Zeker landman R. werd, terwijl hij met zijne vrouw het avondgebed hield, in zijne aandacht gestoord, door eenig gedruisch, dat zich in een aangrenzend vertrek deed hooren. Deze R., een echt Twentsche boer, zegt daarop tot zijne vrouw: *Jannoa*! kieke is wat ter in den wasschehook is te slobberen, want ik kan nich zeien, ik zitte in de lampenschemme." *Jannoa* antwoordt hierop: "boe! wat sol dat wêzen, 't is vaste *Hossink* hundeken, dak al wal vier weken hôrd hebbe." De vrouw gaat evenwel kijken, maar deinst verschrikt terug, roepende "een lelijk deier! een lelijk deier!" "De boer, niet vreesachtig van aard, grijpt eene mestvork, en gaat op het monster af. Dit komt hem op den dorschvloer tegen, en wil door het hoenderhok ontvlugten; maar hierin verhinderd wordende, vliegt het in eene zijkamer, en schuilt in eene bedstede, waarin de kinderen van den boer gerust lagen te slapen. R. voor zijn kroost beducht zet het gedrocht woedend na, doet een stoot, en steekt (over zijn nog slapende lievelingen heen) het monster met zulk eene fameuse kracht tegen den muur vast, dat de tanden der vork diep in den muur doordrongen. Het beest was echter niet doodelijk getroffen, brullend spande het alle krachten in, om zijne vrijheid te herkrijgen, en zich op zijnen aanrander te wreken, maar te vergeefs, de boer liet zijne prooi niet los. Toen het inmiddels niet zoo vele moeite gelukt was, de kinderen ongehinderd uit het bed te verwijderen, zegt R. weder tot zijne vrouw: "*Jannoa*! kriege de schoppeschuppe daar oet ten hook, en slon het dier doarmet op zienen kop." Nadat deze het steeds worstelend dier een paar slagen heeft toegebragt, weet het den herdersstaf in zijnen muil te krijgen, die het niet los liet voor het zijnen laatsten adem tegt uitgeblazen had.

Gelukkig eindigde alsoo deze kampstrijd, die wel eens zoo hooliger gevolgen had kunnen hebben. En welk gedrocht, welk monster was het nu, dat zoo onverwacht, zonder belet te vragen, eene visite bragt? Het was een buitengewoon groote *vos*, die hier grijs geworden vos, die hier zijne loopbaan zoo smartelijk met zulk eene ontzettende wijze moest boeten.

AMSTERDAM den 2 November. Gisteren heeft alhier over eene onbeduidende zaak een hoogst betreurenswaardig voorval plaats gehad. Twee jongens kregen ongenoegen over de verdeeling van eenig snoepgoed, welke echter zoo hoog liep, dat de een den ander in zijne verwoedheid- zoodanig met een mesje verwonde, dat hij kort daarop aan de gevolgen is bezweken, terwijl de dader na de bekomen verwonding is genomen.

— Te Schiedam is de cholera zoo goed als verdwenen. Van den 21sten tot den 28 Oct. is er slechts 1 nieuwe lijder bijgekomen, zijn 8 hersteld en 3 overleden.

— Men verneemt, dat de graaf *de Chambord* aanstaanden zomer het buitengoed *Sonsbeek*, bij Arnhem, zal bewonen. *(Dagbl. v. 'r Gr.)*

— *Van den 3den.* De heer *Hattersman*, te Weenen, heeft eene zetmachine uitgevonden, bestemd om het werk van den zetter te vergemakkelijken en te bespoedigen. Een zetter, die er mede werkt, zet in een uur 5800 letters, terwijl hij met de hand slechts 2000 zet; bij kan hij het werk zitten, en fouten komen slechts zelden voor.

— Als een onfeilbaar middel tegen muggen, vliegen en andere insekten, die in den zomer zoo lastig zijn, beveelt de *Akhbar* aan: een stuk kamfer, ter grootte van het derde gedeelte van een ei, zoodanig boven een lamp te hangen, dat het niet aan het branden geraakt, en het zoo langzamerhand te laten verdampen. Deze dampen verdrijven alle insekten uit het vertrek.

— Onder de kaapsche berigten komt voor, dat de hollandsche hervormde leeraar te Hopetown het Avondmaal niet had toegediend, uit vrees, dat de gezamenlijke aanraking van den beker aanleiding mogt geven tot het mededeelen der kinderziekte, die zeer heerschende was onder de kleurlingen in Port-Elizabeth.

— Gisteren morgen werd door de Waalsche gemeente dezer stad voor de eerstemaal gebruik gemaakt van het nieuwe, zeer doelmatig ingerigte kerkgebouw, dat hoofdzakelijk uit vrijwillige bijdragen, ook van eenige zustergemeenten in ons vaderland, gesticht is. Op eene hoogst indrukwekkende wijze werd het ingewijd door den leeraar dier gemeente, ds. VAN HAMEL, die naar aanleiding van Openb. 21, vs. 22a sprak over het verband tusschen de Godsvereering op aarde en die in het toekomende leven en het hoog gewigt der Christelijke bijeenkomsten, en die ten slotte zijnen dank uitbragt aan allen, die in eenig opzigt hadde medegewerkt tot den opbouw van het bedehuis, waarvan sedert jaren behoefte was gevoeld.

MIDDELBURG, 4 Nov. Gisteren avond omstreeks negen ure werd men weder verontrust door het geroep van brand. Deze bleek werkelijk ontstaan te zijn bij eenen bakker op den hoek van de 's Gravestraat en het Zusterstraatje, en wel op eene zolder boven de bakkerij. Men is er echter in geslaagd den brand in zijnen aanvang te stuiten.

Twee spuiten bevonden zich spoedig te dier plaatse, welke nog korten tijd water hebben gegeven.

— Volgens rapport van schipper *Vleugels*, voerende de nederlandsch vlissingsche loodskotter no. 6. heeft hij gedurende het stormachtige weder van den 26 October jl., eene boot met drie manschappen in zee opgevischt, zijnde ongeveer acht mijlen van land.

Gemelde personen waren naauwelijks gered toen de boot waarin zij zich bevonden hadden, door de holle zee werd omver geslagen; zij behoorden tot eene fransche vischsloep en werden later te Duinkerken aan wal gezet.

'S GRAVENHAGE, 4 November. H. M de koningin der Nederlanden is op middag van 27 October jl. aan boord van het fransche keizerlijke stoomjagt *La reine Hortense*, ter reede van Villafranca aangekomen. H. M. reist incognito, onder den naam van de gravin *von Brunne*, en heeft haren intrek genomen in het Victoria Hotel. Bij hare ontscheping is zij ontvangen geworden door de daar gevestigde nederlandsche en fransche consuls.

— Naar luidt van tijdingen uit Japan waren de meeste handelaren, welke zich naar dat land begeven hadden, om er van de nieuwe handelsverdragen partij te trekken, grootelijks te leur gesteld en klaagden dat zij die verdragen aan de Europeanen slechts schijnbare regten gaven en door de japansche overheden niet ter goeder trouw werden nageleefd.

ZIERIKZEE, 7 November. De Amsterdamsche courant vermeldt dat de pakhuizen van den heer *Spengler* op Decima in den nacht tusschen 19 en 20 Augustus door brand zijn vernield. Bij eenige ongeregeldheid waren aldaar drie Japannezen door Engelschen gedood en twee zwaar gewond.

BELGIE.

BRUSSEL, 3 November. Koning *Leopold* heeft zich, sedert hij van zijne reis naar Frankrijk en Zwitserland teruggekomen is, nog niet in het publiek vertoond. Naar gemeld wordt, is Zijne Majesteit steeds ongesteld, en zal uitdienhoofde de zitting der wetgevende Kamers van België, welke in de volgende week moet aanvangen, zonder troonrede geopend worden.

— Al de bisschoppen van Belgie hebben verklaringen tot handhaving van 's Pausen wereldlijk gezag uitgevaardigd. De bisschop van Namen zegt in zijn daartoe strekkend mandement: "Ons streven moet zijn, dat de stedehouder van *Christus* in het onverkorte bezit blijve van de middelen, om vrij en onafhankelijk in de behoeften van het bestuur der Christelijke Kerk te voorzien. Er is geene zaak van meer gewigt, geen heiliger belang denkbaar."

DUITSCHLAND.

WEENEN, 20 Oct. Het ontdekken van eene niet bekende uitgifte van 111 millioenen der nationale geldleening heeft te weeg gebragt, dat het beheer der geldmiddelen bij het hoog bewind een onderwerp van ernstige beraadslaging is geworden. Naar men verneemt, heeft men eerlang eene keizerlijke verordening te wachten, bij welke aan dit beheer eene openbare controle wordt ter zijde gesteld.

Berlijn, 31 October. Bij de conferentien te Breslau is eene wenschelijke eenstemmigheid waargenomen van de twee Vorsten van Pruissen en Rusland nopens de na te leven beginselen ter instandhouding van den vrede, inzonderheid wat betreft de italiaansche verwikkelingen, terwijl de prins regent van Pruissen zijne goede diensten heeft aangeboden om tusschen Rusland en Engeland eene betere verstandhouding te bewerken, dan sedert den oosterschen oorlog tusschen die twee Staten is bevonden te bestaan. Ten aanzien van Italie zijn beiden in beginsel gestemd voor het herstel der wettige Souvereinen in het hoog gezag, doch niet zonder invoering van meer vrijzinnige verordeningen, dat die, onder welke zij zich genoopt hebben gevonden hunne Staten te verlaten;—doch zonder zich te verbinden om tot herstel dadelijk mede te werken, en zelfs met de verklaring, dat zij de aanwending van middelen van bedwang om daartoe te geraken, zeer ongeraden zouden achten.

— De onmogelijkheid, om door middel van sleutels eene ijzeren kist volkomen te beveiligen tegen diefstal, heeft zekeren slotenmaker te Frankfort op het denkbeeld gebragt, om zulk eene kist te maken zonder sleutelgat hoegenaamd, en die door den eigenaar zelf niet kan geopend worden. Doch in de kist is een uurwerk, waarvan de eigenaar den wijzer stelt op het uur en de minuut, dat hij de kist weder open verlangt. Dit uurwerk begint te loopen zoodra het deksel digt valt en het opent het slot aan de binnenzijde op het oogenblik, dat door den wijzer is aangeduid. De tijd, dien de eigenaar zelf bepaald heeft, is dus de sleutel voor zulk een slot; een sleutel derhalve, die ninmer gestolen of nagemaakt kan worden.

FRANKRIJK.

PARIJS, 3 November. Men heeft eene geregtelijke instructie aangevangen tegen den heer *de Montalambert*, beschuldigd van opwekking tot haat en verachting jegens de Regering des Keizers. Een aantal exemplaren van het bekende artikel des genoemden schrijvers, in den vorm eener brochure, is aan den procureur des Keizers gezonden. De regter *Bertrand* is belast met de instructie der zaak.

— Thans wordt eene bijzonderheid medegedeeld, die betrekking heeft op keizer *Napoleons* verblijf te Bordeaux. Even na dat de Keizer de rede van den kardinaal-aartsbisschop *Donnet* aangehoord en er op geantwoord had, naderde hem de opperrabijn en hield, nog in tegenwoordigheid van den prelaat, namens de Israelieten dier stad eene korte toespraak tot den Keizer, waarin hij hoofdzakelijk het volgende zeide: "Sire, de Israelieten schrijven de zegepraal uwer wapenen en uwe overwinningen toe aan den zegen des Hemels, aan de kracht, waarmede gij het beginsel der *vrijheid van eeredienten* en van *godsdienst-verdraagzaamheid* handhaaft. *Napoleon III* antwoordde: "Ik acht mij bijzonder gelukkig, heer opperrabijn, te zien, dat gij mijne pogingen waardeert." "De Hemel zal deze pogingen zegenen, Sire!" hernam toen de israëlitische geestelijke.

PARIJS, 1 November. De verkooping van een inboedel in zeker sterfhuis, even buiten deze stad, heeft gisteren een grappig incident opgeleverd. "Na den afloop der veiling misten de ondernemer der verkooping en de afslager de een zijn overjas en de andere zijn parapluie. Al hun zoeken was vergeefs, maar weldra bleek het, dat zij in hunnen ijver beide voorwerpen voor r. 7,50 hadden geveild.

— Onder de politiek veroordeelden, die ten gevolge van de keizerlijke amnestie van 15 Augustus ll. in Frankrijk zijn teruggekeerd en zich thans te Parijs ophouden, bevinden zich de werkman *Albert*, gewezen lid van het voorloopig bestuur in 1848, en *Boichot*, gewezen volksvertegenwoordiger.

— Volgens een bij het *Journal des Debats* ontvangen schrijven uit Shanghai van den 1 September jl. waren in China zonderlinge geruchten in omloop: men zeide er, dat het keizerlijke gouvernement alle middelen aanwendde, om de bevolking tegen de Westerlingen in het harnas te jagen, en dat, wanneer er eene engelsche en fransche krijgsmagt kwam, om de op den Peiho geleden nederlaag te herstellen, de gansche bevolking te wapen zou loopen, om de buitenlanders te weren, zoodat de Engelschen en Franschen alsdan een ernstigen oorlog zouden hebben te voeren.

— Bij de invallen, welke marokkaansche volksstammen in den afgeloopen zomer in het algerijnsche deden, hebben zij een klein aantal fransche soldaten gevangen gemaakt en medegenomen.— Het gerucht zeide, dat deze soldaten door de Mooren levendig verbrand waren. Naar een bij de *Independance Belge* ontvangen schrijven uit Parijs, schijnt de waarheid van dat gerucht niet langer in twijfel getrokken te kunnen worden.— Men verwacht dan ook, dat het bij de reeds aangevangen krijgsbedrijven der Franschen te Marokko van hunne zijde niet aan wreedheden en bloedige wraakoefening zal ontbreken.(!)

In de madridsche dagbladen leest men vele bijzonderheden, strekkende om de ingenomenheid der bevolking met den oorlog tegen de Mooren te doen uitkomen. Volgens onpartijdige berigten is de geestdrift echter in de provincien vrij wat minder dan in de hoofdstad.

Naar het zich laat aanzien, zullen de Mooren zich krachtdadig verweren. Volgens berigt uit Madrid wordt ook in Marokko, evenzeer als in Spanje, de oorlog als een strijd voor het geloof beschouwd, en wordt de moorsche bevolking overal door zendelingen van het Gouvernement en van de geestelijkheid aangevuurd, om hare godsdienst tegen de Spanjaarden te verdedigen.

Een half-officieel blad van Parijs, de *Moniteur de l' Armee*, berigt, dat de Keizer van Marokko de fortificatien der havens van Tanger, Tetuan, Rabat, Larasch, Saffi en Mgador heeft doen verbeteren, en dat de Marokkanen ongeveer een half uur bezuiden Tetuan een legerkamp hebben gevormd.

— De *Moniteur* deelt een rapport mede van generaal *Martimprey* (den bevelhebber der fransche expeditie in Marokko), aan den minister *Randon*. Het is opgemaakt in het kamp van Ain Taourait den 30 October en zegt, dat de stammen van de Beni Sunasen onderworpen zijn, gijzelaars geven en eene belasting betalen. Het opperhoofd dezer bergbewoners, de cheikh *Mimoun*, is in eigen persoon in het fransche kamp gekomen, om de noodige waarborgen te vernemen.— De zaken zouden binnen 4 dagen geregeld worden.

ENGELAND.

De noodkreet van Rome vindt ook in Ierland luiden weerklank. Verscheidene katholijke dagbladen van dat land vermanen de Ieren, om in de tegenwoordige omstandigheden door meeting en openlijke verklaringen hunnen eerbied voor den Paus, ook als wereldlijk souverein, en hunne verontwaardiging over het gedrag zijner oproerige onderdanen aan den dag te leggen. Andere van die bladen gaan verder en stellen voor, den Paus gewapenden bijstand uit Ierland te zenden. Zoo zegt een blad, dat onder den invloed van den aartsbisschop *Cullen*, den primaat der katholijke kerk van Ierland, geschreven wordt: "Duizende en duizende iersche jongelingen treden in de engelsche krijgsdienst en dienen hunnen vijand getrouw. Het zou dan inderdaad bevreemdend zijn, zoo het niet mogelijk ware twintig duizend iersche jongelingen bijeen te brengen, welke onder de banier van *Pius IX* zouden willen dienst nemen en hunnen doorluchtigen vriend trouw zouden willen verdedigen. Ware er een dapper en ridderlijk leger te Rome en in den Kerkelijken Staat, dat de bende muiters en moordenaren verdreef en de bevolking van hun smadelijk juk verloste, dan zou er weder vrede voor het gemoed van den Heiligen Vader en veiligheid voor zijnen persoon zijn; ongestoord zou hij dan de pligten zijner verhevene roeping kunnen vervullen en de aangelegenheden der kerk, wier kinderen over de gansche aarde verspreid zijn, kunnen bestieren.

"Er was dan ook geld noodig, maar dit zou wel te vinden zijn. De katholijken van Europa en Amerika zouden zonder moeite 100,000 ponden sterling ieder jaar voor het onderhoud van het Romeinsche leger kunnen bijeen brengen. .... Wanneer de Keizer der Franschen vernam, dat zijn onverklaarbaar gedrag het katholijke Ierland ergerde, dan zou dit zekerlijk een zeer heilzamen indruk maken," enz.

De katholijke dagbladen van Ierland herinneren thans, hoe Paus *Pius IX* dat land, toen het door hongersnood en pest bezocht werd, te hulp kwam en er de weldadigheid van alle Katholijken voor inriep.

— Onlangs verloor een Engelschman te Denia, in de spaansche provincie Valencia, een pasgeboren kind en begroef het lijk op het protestantsche kerkhof aldaar. De pastoor der gemeente vorderde, dat het weder opgegraven en op de katholijke begraafplaats bijgezet zou worden, omdat het kind in stervensnood door den heelmeester, eenen Katholijk, heimelijk gedoopt was. De vader verzette zich tegen die vordering en werd door den Engelschen gezant te Madrid ondersteund; het gedrag van den gezant is door den Britschen minister van buitenlandsche zaken goedgekeurd bij een schrijven van den 15 dezer, dat door de londensche dagbladen wordt medegedeeld. De afloop der zaak is nog niet bekend.

— Onze dagbladen berigten met welgevallen, dat de nieuwe Sultan van Marokko besloten heeft het door zijnen vader uitgevaardigde verbod van den uitvoer van wol op te heffen, en zij vleijen zich met de hoop, dat hij nog verscheidene andere beperkingen van het handelsverkeer opheffen zal.

Van den 27sten. Verschrikkelijk was de uitwerking van den hevigen orkaan, die gisteren woedde. Te Londen zoowel als elders heeft de storm groote schade aangerigt, muren zijn omgewaaid, boomen ontworteld, schoorsteenen afgerukt en zelfs is eene vrouw door den wind in het water gedreven en verdronken. Droevig zijn de berigten uit de verschillende havens, en uit Hartlepool alleen worden 45 strandingen gemeld; 5 volkomen wrakken werden daar gevonden.

RUSLAND.

PETERSBURG, 25 October. De daarstelling van den Spoorweg van Saratow naar Moskow verheugt de bewoners van eerstgenoemde plaats en zijn omtrek zeer. Intusschen zal de weg eerst over 5 jaar gereed zijn. Men zal dan van Saratov in 24 uren naar Moskow komen, in 45 naar Petersburg, in 65 naar Riga en in 85 naar Warschau. Voor de ingezetenen in die streken zijn dat wonderen, daar zij vroeger nooit anders hadden geweten, dan dat de reis naar Moskow 20 dagen vorderde.

Men kan zich in het buitenland naauwelijks een denkbeeld maken van al wat er door den Keizer en namens hem gedaan wordt tot verbetering van het bestuur. Daaronder verdient het volgende wel bijzondere melding:

Rusland heeft goede wetten, maar ze zijn zoo verspreid, vormen zulk eene massa en zijn daarbij soms zoo in strijd met elkaar, dat aan eene commissie den last is opgedragen, die te vereenigen en te ziften. Het werk, dat de commissie thans geleverd heeft, schijnt niet te voldoen, en men zegt daarom, dat de noodige aanwijzingen gegeven zijn, om zich op nieuw aan den arbeid te begeven, maar daarbij het *Code Napoleon* als grondslag aan te nemen.

Nog mogen wij hier vermelden, dat er eene algemeene controle over de staatsuitgaven is ingevoerd, onder de leiding van generaal Annenkoff, terwijl de bureaux van het ministerie van marine door grootvorst Konstantijn geheel zijn georganiseerd.

Het *Journal de Saint Petersburg* van 27sten October jl. behelst in zijn officieel gedeelte de volgende dagorder:

Aan de Landmagt.

Z. K. H. de prins van Oranje is benoemd tot bevelhebber van het regement dragonders van de Ukraine, dat den naam aanneemt van "regement dragonders van de Ukraine van Z. K. H. den prins van Oranje.

De parijsche *Constitutionnel* behelst nu ook het staatsstuk, dat de londensche *Times* van jl. Zaturdag (*zie vorig nommer*), heeft medegedeeld, en dat, wanneer het echt is en naar waarheid medegedeeld, groot gewigt heeft. Het is eene uiteenzetting der insigten van keizer *Napoleon* omtrent de definitive regeling der italiaansche aangelegenheden, vervat in eenen brief, die den 20 October jl. door den Keizer aan den Koning van Sardinie geschreven en van den volgenden inhoud is:

"Ik schrijf aan Uwe Majesteit, om u den tegenwoordigen stand van zaken uit een te zetten, u aan het verledene te herinneren en den weg met u te regelen, welke voor de toekomst gevolgd moet worden. De omstandigheden zijn ernstig; het is noodig *alle illusien en een onvruchtbaren spijt ter zijde te stellen* en den waren stand van zaken naauwkeurig te onderzoeken. *Het is thans de kwestie niet of ik goed of kwaad gedaan heb met te Villafranca vrede te sluiten*, maar wel, om van het traktaat de meest gunstige resultaten voor de pacificatie van Italie en de rust van Europa te erlangen. Alvorens in eene discussie over de kwestie te treden, wensch ik nogmaals aan Uwe Maj. de hinderpalen in herinnering te brengen, die iedere definitive onderhandeling en elk definitief traktaat zoo moeijelijk maken.

"Feitelijk brengt de oorlog dikwijls minder verwikkelingen met zich mede dan de vrede. In den oorlog toch staan slechts twee belangen tegen elkander over— de aanval en de verdediging; bij den vrede daarentegen moet men eene menigte belangen, dikwijls van geheel uiteenloopenden aard, met elkander verzoenen. Dit is hetgeen plaats had op het oogenblik, dat de vrede gesloten werd. Het was noodig *een traktaat te sluiten, dat op de best mogelijk wijze de onafhankelijkheid van Italie verzekeren, Piemont en de wenschen der bevolking bevredigen zoude en dat toch het godsdienstig gevoel der Katholijken niet zoude kwetsen of inbreuk maken op de regten der souvereinen, in welke Europa belang stelt.*

"Ik geloofde toen, dat, indien de keizer van Oostenrijk begeerde tot eene openhartige schikking met mij te komen, met het doel, om dit belangrijk resultaat te verkrijgen, alsdan de oorzaken van het antagonisme, dat gedurende eeuwen tusschen deze twee rijken heeft bestaan, zouden ophouden en dat de regeneratie van Italie met gemeenschappelijk overleg en zonder verder bloedvergieten zoude kunnen tot stand gebragt worden.

"Thans deel ik u mede, welke, naar mijn gevoelen, de essentiele voorwaarden van die regeneratie zijn.

"Italie moet zamengesteld zijn uit verschillende onafhankelijke Staten, vereenigd door een federalen bond.

Elk dier Staten moet een bijzonder vertegenwoordigend stelsel en heilzame hervormingen invoeren. De confederatie moet het beginsel der italiaansche nationaliteit bekrachtigen; de Staten nemen eene gemeenschappelijke vlag en een en hetzelfde douane-en muntstelsel aan. Het besturend centrum moet te Rome gevestigd en zamengesteld zijn uit vertegenwoordigers, welke benoemd worden door de Souvereinen, uit eene door de Kamers in gereedheid gebragte lijst, zoodat op deze bondsvergaderingen de invloed van de regerende familien, welke men beweert, dat naar de zijde van Oostenrijk overhelien, opgewogen zoude worden door het element, uit vrije verkiezingen voortspruitende.

"Door aan den Paus het eere-presidentschap van de confederatie op te dragen, zoude het godsdienstig gevoel van het Katholijk Europa bevredigd, de zedelijke invloed van den Paus in Italie vermeerderd, en hij daardoor in staat gesteld worden concessien te verleenen in overeenstemming met de wettige wenschen der bevolkingen. Welnu, *het plan dat ik gevormd had op het oogenblik toen ik den vrede sloot, kan nog ten uitvoer gebragt worden*, zoo Uwe Maj. haren invloed wil bezigen, om het plan bevorderlijk te zijn. Buitendien is reeds in dien zin een belangrijke stap gedaan.

"De afstand van Lombardije met eene beperkte schuld is een fait accompli.

"Oostenrijk heeft zijn regt opgegeven, om garnizoenen te leggen in de versterkte plaatsen Piacenza, Ferrara en Commachio.

"De regten der souvereinen zijn, wel is waar, gewaarborgd, *doch de onafhankelijkheid van Centraal-Italie werd mede gewaarborgd*, in zooverre als elk denkbeeld van vreemde interventie bepaald ter zijde is gesteld; en ten slotte zal Venetie eene zuiver italiaansche provincie worden. Het is in het ware belang van Uwe Majesteit, zoowel als in dat van het Schiereiland, om mij te ondersteunen in de bevordering van dit plan, ten einde daaruit de beste resultaten te erlangen, want Uwe Majesteit kan niet vergeten, *dat ik door het traktaat gebonden ben; ik kan op het congres, dat op het punt staat van geopend te worden, mij zelven aan die verpligtingen niet onttrekken. De gedragslijn van Frankrijk is dus reeds van te voren bepaald.*

"Wij verlangen, dat Parma en Piacenza met Piemont vereenigd zullen worden, omdat dit grondgebied uit een strategisch oogpunt onvermijdelijk noodig voor Piemont is. Wij verlangen, dat de hertogin van Parma geroepen zal worden, om in Modena te regeren, dat Toskane, welligt door een gedeelte grondgebied vergroot, aan den groothertog *Ferdinand* teruggegeven zal worden; dat een stelsel van gematigde vrijheid in alle staten van Italie aangenomen worde; dat Oostenrijk zich zelf zal losmaken van eene voortdurende oorzaak van ongelegenheid in de toekomst, en dat het er in toestemme Venetie geheel en al tot een italiaanschen staat te maken, door daaraan niet alleen eene afzonderlijke vertegenwoordiging en administratie, maar ook een italiaansch leger te geven.

"Wij verlangen, dat de vestingen Mantua en Peschiera erkend zullen worden als bondsvestingen.

"En eindelijk, dat eene confederatie, gegrond op de wezenlijke behoeften zoowel als op de traditien van het schiereiland, tot uitsluiting van elken vreemden invloed, de onafhankelijkheid van Italie op hechte grondslagen zal bevestigen.

"Ik zal niets verzuimen ter bereiking van dat groote doel. Uwe Majesteit kan er van overtuigd zijn, dat mijne zienswijze niet zal veranderen, en voor zooverre het niet tegen de belangen van Frankrijk indruischt, zal ik mij steeds gelukkig achten, de zaak bevorderlijk te zijn, voor welke wij te zamen gestreden hebben.

„*Paleis van Saint Cloud*, 20 *Oct.* 1859."

(Dezen brief medegedeeld hebbende, voegt de correspondent van de *Times* daarbij de volgende aanmerkingen: "Hierin ziet men den zakelijken inhoud van het programma, dat aan het congres zal worden voorgelegd. De Koning van Sardinie heeft thans tijd gehad, om zich daarover te beraden. Wat het gevoelen zijner raadsliedenis, kan ik, gelijk vanzelf spreekt, niet bepalen; maar bij den eersten oogopslag schijnt het in den Keizerlijken brief aangeduide plan de ernstige overweging van ieder gematigd en onpartijdig man te verdienen. Wat ook het italiaansche volk in zijne door den voorspoed van den oorlog opgewonden stemming moge hebben gewenscht, zeker is het, dat de in 's Keizers schrijven aangewezen veranderingen een jaar geleden aan de wenschen der Italianen ruimschoots voldaan zouden hebben.

"Dat Engeland aan het aanstaande congres zal deel nemen is niet onwaarschijnlijk, doch nog niet vast bepaald. De Keizer wenscht van harte, dat Engeland aan het werk deel neme; Harer Majesteits gouvernement moet beslissen, of zulk eene wedergeboorte van Italie, als in het voorstaande schrijven wordt geschetst, zijne medewerking waard is.")

Volgens een telegram uit Turijn werd de generaal *Garibaldi* aldaar verwacht en zou hij heden een onderhoud met Koning *Victor Emanuel* hebben, en wel, naar verzekerd werd, betreffende Midden-Italie's toestand en een bij Zijne Majesteit ontvangen schrijven van Keizer *Napoleon*.

— Naar men verneemt, heeft het voorloopig bewind van Modena van hertog *Frans V* de gevangenen teruggevorderd, die hij bij het uitbarsten van den oorlog medegenomen en naar Mantua gezonden had. Hun aantal bedraagt omstreeks 80. Zij waren bijna alle beschuldigd van deelneming aan geheime genootschappen en van patriotische manifestatie, en zijn dus door de buitengewone regtbanken veroordeeld. Het officiele blad van Modena zegt ten dien aanzien, dat de geschiedenis uitspraak zal doen over een Vorst, die, bij het verlaten van zijn land, de politieke gevangenen in zijne ballingschap medevoert.— In oostenrijksche dagbladen wordt dienaangaande gezegd, dat die personen slechts acht of tien in getal waren en dat zij zich aan het vermoorden van een priester, en aan andere zware misdrijven hadden schuldig gemaakt.

☞ In Frankfort heeft de politie een eergschrift van den door zijne geschriften het gebeijersche autoriteiten bekenden Gleeswijk-Holsteinschen majoor *Thomsen*, getiteld: "Feestrede bij het *Schillerfeest*," in beslag doen nemen, en wel uithoofde van daarin voorkomende buitensporige uitdrukkingen, op staatkunde en godsdienst betrekkelijk.

De Nieuwsbode.

SHEBOYGAN, WIS.

[illegible], Redacteur.

$ 2,00 per jaar, in vooruit betaling

WOENSDAG, 7 December 1859.

AAN DE LEZERS!

Het verhaal "Saul de Eenoog" loopt ten einde. De betuigingen van belangstelling in hetzelve, welke wij van alle zijden mogten ontvangen, geeft ons aanleiding tot plaatsing van het volgende.

Onze lezers, die geen titelblad van gezegd verhaal mogten ontvangen hebben, gelieven ons zulks terstond te schrijven, als wanneer wij er hun een zullen doen geworden.

Alsmede verzoeken wij onze lezers, die nommers mogten missen, om het verhaal van "Saul de Eenoog" volledig te maken, ons die nommers op te geven, zullende wij dan trachten hun dezelven te bezorgen. Van No. 489 zijn geene exemplaren meer voor handen.

DROOGMAKING VAN HET HAARLEMMER MEER,

MET

wenken omtrent hare aanwendbaarheid tot droogmaking van overstroomde landerijen in de Vereenigde Staten.

Uit het Engelsch door John B. A. Mussé.

(*Slot.*)

Talrijke, nette, aardige, gemakkelijk ingerigte boerenwoningen werden in onderscheidene rigtingen gezien; eene bevolking van omtrent 2000 zielen woonden in den polder; grasvelden strekten zich wijd en zijd uit, verlevendigd door vee, paarden, en schapen, grazende op de vruchtbare weiden; en alles, waarop het oog zich konde vestigen, verkondigde de zegenpralende voltooijing van een groot en weldadig plan, met uitzondering van eenige weinige kleine plekken gronds, bezwangerd met plantaardige zuren en ijzerzouten, op welke toen geene planten groeijen wilden, maar welke verbeterd kunnen worden door de aanwending van kalk.

De kosten van het hierin beschreven werk, en al deszelfs toebehooren, besluitende derzelver bewerking en herstelling tot het einde van 1855, en de interesten op leeningen gemaakt voor het algemeen gebruik, worden gezegd eene som van $3,692,537 bedragen te hebben, slechts $250,537 minder dan de oorspronkelijke begrooting.— Daar het getal der aangenomene acres een aantal van 44,620 bedroeg, kostte elke acre $80,69.—De machines, tot de droogmaking gebruikt, zullen in bruikbaren staat gehouden, en gedurende zekere tijdperken van het jaar dagelijks gebruikt worden, om het verzamelde water uit te pompen.

Niet dat zij allen dikwerf te zamen zullen behoeven gebruikt te worden, maar waar de mogelijkheid tot zulk een gebruik bestaat, en mogt dit slechts eens in de tien of twintig jaren plaats vinden, dan zoude men de bezuiniging beoogen de beweegredenen, tot de afschaffing van eene dezer machines, zeer betreuren. Aldus moeten de eigenaars van land in den Haarlemschen Polder in verbinding met het Gouvernement jaarlijks bij voortduring eene kleine uitgave lijden. Wij gelooven dat de bijzondere uitgebreidheid, waarmede wij deze stof behandeld hebben, niet euvel zal worden geduid. Hoe door geduldige vlijt, geleid door een verlicht oordeel, eene zaak kan volbragt worden, is door dit voorbeeld duidelijk aangetoond.—

Een klein koningrijk, met deszelfs overtollige bevolking, heeft dus menige duizende acres, van den rijksten grond bij zijne oppervlakte gevoegd, woonplaatsen bereid voor zijne landbouwers, voortbrengselen daargesteld tot onderhoud van velen meer, en den rijkdom, de sterkte en den invloed der natie vermeerderd. De twee provinciën Holland bevatten eene oppervlakte van 2,146 vierkante mijlen, of 1,083,440 acres. De bevolking dezer provinciën telt 1,106,248 zielen. Dit dus, een persoon voor een een vierde acre en, volgens dezen maatstaf, is de bewoon- en bebouwbaar gemaakte oppervlakte van het meer, geschikt tot het onderhoud en de bewoning van 35,916 zielen. Maar daar men in acht moet nemen, dat er veel ledig en slecht land in de groote berekening begrepen is, en dat deze polder geheel gelijk is aan het beste land in de provincie, zoo mag men vaststellen, dat deszelfs vermogen voldoende geacht mag worden tot het onderhoud van 7000 zielen, of dubbel het aantal, aangewezen in de algemeene berekening.—

In de Vereenigde Staten is het land gelukkig voor lagen prijs te bekomen, en het Gouvernement heeft tegenwoordig niet noodig tot zulke maatregelen zijne toevlugt te nemen, als die welke wij beschreven hebben, hetzij de bescherming voor deszelfs eigendom, tegen de inbreuken der zee, of tot aanwinst van grondgebied; en moge het voorbeeld van Holland echter steeds nuttig zijn voor landbouwers of kapitalisten in menige streken van ons vaderland. Land in het verre westen, hetwelk slechts $1. 25 per acre kost, is somtijds practicaal even zoo afgelegen en ontoegankelijk voor de burgers der Vereenigde Staten, als voor het goede volk van Amsterdam of Haarlem zelf; en rijk aangespoeld land, aan de oevers van groote bevaarbare stroomen, en in de nabijheid der woonsteden en markten van ons volk, zijn dikwerf even zoo wenschenswaardig voor ons volk, als voor het volk van die landstreken. Zoude een onderzoek omtrent dit onderwerp en eene reeks van welgeslaagde proeven tot derzelver gedurige navorsching leiden, dan zoude buiten twijfel groote voordeelen voor het algemeen hieruit voortvloeijen, daar het nauwer maken der oevers en bij gevolg de vermeerdering van diepte in stroom der rivieren, op welke oevers zulke polders konden aangelegd worden, en een middel zoude zijn tot verwijdering van die plantaardige uitdampingen, veroorzaakt door liggen[illegible] op deze slijmige streken lands, welke dikwerf zoo vruchtbaar zijn in het voortbrengen van verwoestende ziekten en ontzettende sterfgevallen.

Green Bay.

M.

Een brief van John Brown aan zijnen broeder in Ohio.

Het is ons vriendelijk toegestaan, zegt de Cleveland *Herald* van den 22sten dezer, eenen brief van John Brown aan zijnen halven broeder, J. R. Brown te lezen, en wetende met welke belangstelling deze brief van dien dapperen ouden man zal gelezen worden, heb ik verzocht denzelven in het licht te mogen geven.

Deze heeft voornamelijk betrekking op zijne familiezaken, in verband met de nalatenschap zijns vaders overleden vaders. Hij eindigt, betreffende de Harper's Ferry zaak, als volgt:

"Ik neem, langzaam in gezondheid toe, en ik ben geheel opgeruimd in het gezigt van mijn naderend einde, zijnde ten volle overtuigd, dat ik [illegible] meer waard ben te worden opgehangen, dan tot eenig ander doel. De Almagtige God zegene en behoede u allen.

Uw toegenegen broeder,

JOHN BROWN.

P. S.—13 Nov.— Zeg tot mijne arme jongens, dat zij nimmer één oogenblik [illegible] moeten treuren, en mogten velen uwer leven om den tijd te zien, waarop gij niet zult blozen om uwe betrekking tot den ouden John Brown te bekennen, dit zal niet vreemder wezen, dan vele dingen, die gebeurd zijn.

Ik gevoel duizend maal meer om mijner vrienden wil, dan om mijns zelven wil. Voor zoo veel *het mij aangaat*, "acht ik het alles als vreugde" "Ik heb den goeden strijd gestreden," en, gelijk ik vertrouw, "mijne loopbaan geeindigd." Eilieve, laat dit iedereen mijner familie zien, dien gij ontmoeten moogt. Mijne liefde voor allen, en moge God, in zijne oneindige genade, om Christus wil, u allen zegenen en behoeden.

Uw toegenegen broeder,

JOHN BROWN.

ONTHULLING VAN VIRGINISCH VERRAAD. — Wm. M. Corry, een democratisch politicus van eenigen naam in Ohio, is voor den dag gekomen met eene reeks artikels, in de Cincinnati *Commercial*—welke gansch duidelijk aantoont, dat, in geval FREMONT in 1856 tot President was verkozen, het Gouverneur WISE'S voornemen was, met 30,000 militie van zijnen Staat naar Washington te marcheren—het kapitool, de schatkist, enz. te nemen, en op eens eene omwenteling in het Gouvernement te maken. Dit was een verraderlijker plan, dan dat, waarmede John Brown zich bezig hield, en voor zulk een snood plan verdient Gouverneur Wise even zoo wel gehangen te worden als John Brown. Het berigt kwam van den Honorabelen A. D. Banks, toenmaals te Petersburgh woonachtig, en een ijverig aanhanger der slavernij. De zamenzwering was als volgt:

Hij zeide ons, dat het Zuiden de Unie zou hebben ontbonden, als Fremont tot President der Vereenigde Staten verkozen was; *dat Gouverneur Wise en de virginische voorgangers gereed waren om te veld te trekken—naar Washington te marcheren, de federale beambten af te zetten, de schatkist, archieven, gebouwen, gronden, enz. te nemen, te verkloren dat de bond de facto omver gestooten, en het district Columbia tot Virginie teruggekeerd was, terwijl het doel, waarvoor deze Staat hetzelve had afgestaan, mislukt was.* Hij zeide, dat het eene gemakkelijke zaak zou zijn geweest. Er waren 30,000 man gereed, 20,000 man kavallerie, stellen uitrustingen, enz. Dat de gemoederen des publieks genoegzaam opgewonden waren, om allen binnenlandschen tegenstand te boven te komen, en dat zij het Noorden konden slaan, als het op vechten aankwam.

VEREEND OF VERDEELD! — De waanzinnige "oude John Brown", met twintig misleide volgelingen, van welke er zestien dood zijn, schokte de Staten Virginie en Maryland, en deed het Federale Gouvernement te wapen snellen. Het was eene goddelooze, oproerige beweging, en wij verbazen ons niet en klagen ook niet over het Zuiden, om deszelfs ontsteltenis en verontwaardiging. Doch het verbaast ons, ziende de weerloosheid en onmagt der Slavernij, zonder de bescherming en broederschap der Vrijheid, dat het Zuiden met eene ontbinding der Unie dreigt! Wat, vragen wij, zou het lot der slavernij zijn, in de grens Staten, als hunne Vrije Buren Vijanden in plaats van Vrienden waren! VEREEND, staat de slavernij—*Verdeeld*, valt zij. — *Albany Journal.*

Laat hen maar schreeuwen:—zij durven toch niet.—*Red. N.*

DE ZAAK BIJLEGGEN EN WEDER BIJLEGGEN. — De Baltimore *Patriot* zegt, in antwoord op REVERDY JOHNSON'S bemerking, dat de slavernij kwestie *weder* moet worden bijgelegd, "als men den vrede des lands behouden wil," het volgende:—

Zoo gaan wij, heen en weder zwaaijende, gelijk de slinger eener klok, onder de logge wigt der democratische partij. Eerst werd de vrede van het land hersteld door het Verdrag van Missouri (Missouri compromise), toen door de Bank der Vereenigde Staten te vernietigen, toen door eene schikking en de Tariefwet, toen door den mexicaanschen oorlog, toen door de schikkingswet van 1850, toen door de Kansas Nebrasca wet, toen door de Dred Scott uitspraak, en thans is men bezig met hem weder te herstellen, door de heropening van den afrikaanschen slavenhandel en door de Constitutie door hare eigene kracht de slavernij in de Territoren te laten voeren!—Och! die vredevernielende en vredeherstellende partij!

EEN DER EERSTE TREKKEN DER SLAVERNIJ. Een man uit Mississippi kocht onlangs, te St. Louis, twee of drie dozijn negers, waaronder een jong meisje, bijna volkomen blank, hetwelk de dochter was van eene schoone mulattin, en van den Honorabelen heer G——, Vereenigde Staten Senator van Missouri. De Honorabele heer sprak met den kooper zijner dochter over het kind, en zeide dat hij haar zelf zou gekocht hebben, als zijne vrouw er niet tegen was geweest.

DE BLANKEN LOOPEN UIT VIRGINIE WEG. — De New York *Times* zegt, dat het geloofwaardige berigten heeft, als hij zegt, dat ten gevolge van het Harper's Ferry schrikgedrogt, de zware grond eigenaars van den Staat, in de toekomst eenen eindeloozen strijd zien, en eene stoffelijke vermindering der waarde van alle soorten van eigendom. Verscheidene aanzienlijke en rijke familiën beoogen eene verandering van woonplaats naar Engeland of het vaste land. De schrik doordringt alle klassen van burgers; er is geene vrijheid van spreken; achterdocht en wantrouwen waren rond; de laatste toevlugt om den vooruitgang der misdaad te keeren, het jurystelsel, is zwak en verdorven geworden; de geest van godsdienst sterft uit, en ongeloof neemt zijne plaats in. Het land is, volgens deze voorstelling, inderdaad slechts *een* graad van eenen staat van regeringloosheid verwijderd.

DE DOODEN VAN HARPER'S FERRY. — Men heeft eenige nieuwsgierigheid aan den dag gelegd, naar de wijze, op welke de Virginiers over de lijken der opstandelingen te Harper's Ferry beschikt hebben. —Wij vernemen uit eene partikuliere bron, eenen brief van eenen heer in Virginie aan zijne vrienden in dezen Staat, dat het lijk van eenen der zonen van Brown van het Geneeskundig Hospitaal te Winchester was gebragt om ontleed te worden. Daar lag het een dag of twee nacht blootgesteld aan de blikken der menigte, die zich verdrongen, om hunne nieuwsgierigheid te bevredigen; en zoodanig was het venijn, dat door dit voorwerp werd opgewekt, dat de ridderlijke Virginiers, bij ontelbare gelegenheden, het ligchaam van den jongen Brown trapten, terwijl het, als een akelig, bloedig lijk, voor hunne voeten op den vloer lag.—*Cin. Com.*

DE ONTVOLKING VAN VENETIE.—De bevolking wijkt in grooten getale uit, als de gelegenheid zich daartoe aanbiedt, naar andere gedeelten van Italie, alwaar zij of als vrijwilligers dienst nemen, of zulke bezigheid zoeken als zij vinden kunnen:

Volgens eene stellige te Brescia gedane opgave, hebben, tot op dit oogenblik, sedert het verdrag van Villafranca, 80,000 Venetianen zich weggepakt. Zulk eene landverlating in het groot en dat wel onder de nuttigste klasse van inwoners, want slechts een vlug man kan de waakzaamheid der policie ontgaan, moet Oostenrijk ernstige zorg baren, en het verbaast ons inderdaad niet, te vernemen, dat het de strengste militaire politie langs zijne westelijke grenzen heeft opgerigt, om zoo mogelijk deze uittrekking voor te komen.

JEROME BONAPARTE, van Baltimore, die onlangs naar de Vereenigde Staten teruggekeerde, heeft de waardigheid van Senator van Frankrijk, hem door zijnen vader, prins Jerome, aangeboden, om hem te bewegen in Frankrijk te blijven, geweigerd. De heer Bonaparte verkoos den eenvoudigen titel van amerikaansch burger boven dien van Senator van Frankrijk. Naar de pogingen, welke door den amerikaanschen tak der Bonapartes gedaan is, om als wettige leden der keizerlijke familie erkend te worden, zal het bezigt aan deze weigering wel eenige verbazing verwekken.

EEN EDEL MEISJE. — De Warrentown, Va., *Flag* deelt het berigt mede van den dood van een klein meisje van 8 of 9 jaar, dochter van Traverse Gough, die eenige mijlen van Haymarket af woont. In afwezigheid van allen, die ouder waren dan zij zelve, geraakten hare kleederen in brand. Zij trachtte dit in het eerst zelve te onderdrukken — daarop vraagde zij hare kleine zuster, een meisje van vier jaren, water op haar te werpen — doch in plaats daarvan liep de kleine weg, om de buren te roepen. Toen zij kwamen, vonden zij haar op de plaats liggen, en op de vraag, wat zij daar deed, antwoordde zij, zij dacht, als zij in huis bleef, dat dit dan in brand zou geraken, en het kind in de wieg ook zou verbranden. Welk eene edele, verstandige opmerkzaamheid voor zulk een jong schepseltje!— Zij behield al hare geestvermogens tot het laatst toe, sprak vrijmoedig, en droeg haar lijden met eenen moed, die waarlijk voor iemand van hare jaren merkwaardig was. Het belangwekkende schepseltje verdiende een beter lot.

Oliebronnen in noordwest Pennsylvanie.

Tot de schatten, die in noordwest Pennsylvanie te bekomen zijn, zegt de *Phil Democrat*, behooren niet alleen mineralen, bitumineuse steenkolen, enz., maar ook *kolenolie*, en wel niet van dien aard, dat men dezelve eerst fabriceeren moet, maar als volkomen gedistilleerde en geraffineerde olie, als welke het naar de oppervlakte komt.

Dit is voornamelijk het geval aan de westelijke in de Alleghany uitstroomende rivieren, in de Counties Crawford, Warren en Venango, eene streek vol bitumineuse of aardharsige kolenbedden, met eenen ondergrond van zandsteen en mosselkalk over welken het afvloeisel uit de kolenlagen in de hooger gelegene Counties regtstreeks naar het meer afloopt. Dit afvloeisel is echter die kolen olie. Deze is bekend onder den naam van Seneca olie en sedert menschengeheugenis tot menigerlei doeleinden aangewend, zonder dat men daarvan een handelsartikel had gemaakt. En toch is zij even bruikbaar als de kolenolie, die men in den jongsten tijd in West-Pennsylvanie, Kentucky en elders fabriceert.

Eerst onlangs kwam men op het denkbeeld, dat er met deze kolenolie dezelfde geologische omstandigheid kon bestaan, als met het zoutwater in dezelfde streek, en dat men door boren de opbrengst aanmerkelijk en hoogst rijk konde maken. Zoo geschiedde het toen. Er werden proeven met het boren genomen en de olie stijgt in ontzaggelijke hoeveelheden naar boven en is van zulk eene goede hoedanigheid, dat de gallon op de plaats zelve 40 cents en meer waard is. Dit is een geheel nieuw verschijnsel en eene nieuwe waardegeving der kolenformatie, aan welke men reeds daarom in Europa niet zou kunnen denken, om dat de meeste kolenbedden te diep liggen. In West Virginie en in Oost-Kentucky aan de Kenawha en de Big Sandyrivier zijn oliebronnen, en desgelijks in Alabama, van welke in allen gevalle even zoo partij kan worden getrokken, als van die in West Pennsylvanie.

Eene ontleding der rijke olie, welke digt bij de lijn des Sunbury-Erie-spoorwegs, eenige mijlen van de stad Warren in Warren County, verkregen wordt, leverde 41½ per cent eener bleeke doorzigtige olie van uitstekende hoedanigheid op, 44 per cent gele of roodachtige olie van geringere hoedanigheid; 12 per cent dikke olie met paraffine en een weinig coakes — ook in allen gevalle een uitstekend verlichtings- en insmerings materiaal, met eene hoeveelheid stof voor het maken van kaarsen. Uit eene bron in Crawford County komen dagelijks 600 gallonen uit eene 70 voet diepe boring te voorschijn.

Van de oliebronnen in Venango County meldt de *Venango Spectator* het volgende:

"De Seneca oliebron in de township Cherrytree is weder aan den vollen gang en geeft van 700 tot 800 gallonen in de 24 uren. Ongeloofelijk — maar waar! Dezelve bevindt zich op het land van E. Brewer & Co. (vroeger Brewer, Watson & Co.) Voor meerdere jaren deden de eigenaars het regt der oliegaring aan eene compagnie te New Haven (Connecticut) over. Deze begreep haar nut niet en verhuurde het regt voor 40 jaren aan E. L. Drake en anderen, tegen de betaling van 12½ cents voor de gallon olie.

In het begin verzamelde Drake de olie in kunstmatige groeven, later begon hij te boren, en bereikte op 67 voet het oliebed, dat zulk eene rijke opbrengst geeft. Olie en water worden door eene stoompomp opgeheven, en wel in de verhouding van 1 deel olie en 4 deelen water; beiden loopen in eene groote groeve, in welke de olie op de oppervlakte komt, afgeschept en in vaten gedaan wordt. Onlangs ontvlamde de kolengas, die er mede naar boven komt, waarom men thans zeer voorzigtig te werk gaat. Drie man zijn voor dezen arbeid voldoende. De gallon olie brengt van 75 cents tot $1 op. Daarom zou de New Haven Compagnie er den heer Drake wel uit willen zetten. — In de nabuurschap heeft men nog meer boringen ondernomen, waarvan een tot nog toe met gevolg. Hamilton McClintock heeft 2 mijlen van den mond der Oil Creek af op veertig voet olie gevonden. E. Evans vond bij uitdieping van eene oude zoutbron eene massa olie. De olie zal door deze ontdekkingen natuurlijk goedkooper worden."

IETS TEGEN DE CLIPPERSCHEPEN. — Het schijnt dat de heer Donald McKay, de uitstekende bostonsche scheepsbouwmeester, niet door zijne reise genoopt is, om van gevoelen wegens de voortreffelijkheid in spoed van amerikaansche modellen te veranderen. Hij schrijft dat onze eigene veel voortreffelijker zijn, dan allen die hij nog in de koninklijke dokken gezien heeft, eene daadzaak, welke de ondervinding tot hier toe ten volle bewezen heeft. Dit is alles zeer goed, maar de ondervinding heeft ook bewezen, dat een ongelukkig gebrek aan geschiktheid voor bergplaats met onze voortreffelijkheid in spoed gepaard gaat. Het is een armzalig pogchen, zich te vreden te stellen met een paar dagen minder varen op eene reis half rondom de wereld, en eene bergplaats voor eene halve lading. De clipperkoorts is dan ook uit dien hoofde meer dan eenige andere bedaard. Onze snel reizende amerikaansche oceaanstoomschepen zijn ook nooit in staat geweest om iets in te nemen, dat naar de ladingen van die der Cunard lijn gelijkt, die eenige uren meer aan hunne reizen over de Atlantische Zee besteden. Wij herinneren ons een klein stoomschip, dat bijna vol was, hetwelk de gansche volle lading van een amerikaansch stoomschip der eerste klasse overnam, en benevens zijne eigene lading naar dit land bragt. Aldus is snel varen noch een veilig, noch een voordeelig kenmerk van varen, Donald McKay's gevoelen moge zijn zoo als het wil.—*Milwaukee Sentinel.*

EEN NIEUW LICHT. — De *Teobachter am Genessee* meldt:

"Een bekende scheikundige onzer stad, Doctor *Hand Smith*, begon voor langen tijd proefnemingen, die ten doel hadden, een licht van tot hier toe onbereikte sterkte voort te brengen. Eenige maanden geleden, werden zijne pogingen met het beste gevolg bekroond, daar het hem gelukte, door de verbranding van kolenwaterstof en zuurstof een licht daar te stellen, dat al het tot hier toe bekende, wat sterkte en helderheid betreft, te boven gaat. Het is hoofdzakelijk voor locomotief lampen en lichtbakens aanwendbaar, en in het algemeen daar, waar het noodig is, zamengedrongene lichtstralen op eenen verren afstand te werpen.

Gisteren avond werden meerdere burgers van hier uitgenoodigd, zich van de voortreffelijkheid des nieuwen lichts te overtuigen, zullende een spoortrein, die door eene met zulk eene lamp voorziene locomotief getrokken werd, hen naar Charlotte brengen.

Op eene plaats, waar de spoorweg bijna eene mijl geheel regt liep, werd er stil gehouden en de afstand gemeten, op welken men in staat was, bij het licht der lamp, eene courant te lezen. Men bevond, dat dit op eenen afstand van 1,600 voet mogelijk was. Het licht was zoo rein en de baan zoo helder verlicht, dat de kleinste voorwerpen op denzelven even zoo goed te bespeuren waren, als op den helderen dag. De bestuurder van den trein geloofde gemakkelijk in staat te zijn, om den trein tot stilstaan te brengen, voor hij eene belemmering bereikte, die bij dit licht in de verte te zien was.

De wijze, waarop het licht voortgebragt wordt, is tegenwoordig nog een octrooigeheim, doch zal spoedig ter kennis van het publiek komen.—Eene nieuwe zegepraal der wetenschap en des onderzoek geestes!"

KOOLBEDDEN IN MICHIGAN. — Velen onzer lezers weten niet, dat er steenkolen in overvloed in de county Saginaw gevonden worden. Zij komen te voorschijn bij de tweesprongen van de Titabawassee, in onze County, en worden gevonden op verschillende plaatsen in eene zuidelijke rigting, geheel door tot in de County Genesee.— De mijnen zijn tot hier toe slechts op eene plaats in onze County geopend — op wat de "Six Mile Creek" genoemd wordt, ongeveer zes mijlen boven Chessing. Sheriff Turner schonk ons dezer dagen monsters der kolen, die uit deze creek gehaald waren. Dezelven worden door zeer bevoegde beoordelaars een zeer uitstekend artikel van aardharsige kolen genoemd, en kunnen, met slechts weinig kosten, in overvloed verkregen worden. Op de bovengenoemde plaats, zijn de bedden geopend ter diepte van dertig voet, en er zijn vijf lagen kool, van een tot vijf voet dik, gevonden. De eerste laag is wat "Kerosene" genoemd wordt, de verscheidenheid, waaruit de kerosene olie vervaardigd wordt. Dit is de dunste laag der vijf. De laatste laag is de dikste. Hoe veel dieper deze aderen in de aarde doordringen, kan slechts gegist worden. Er zijn reeds genoeg ontdekkingen gedaan, om het buiten twijfel te stellen, dat er eene onuitputtelijke hoeveelheid van deze groote bron van rijkdom in ons land is nedergelegd, en gemakkelijk kan verkregen worden. Als deze zaak ten volle bekend is, dan twijfelen wij er niet aan, of er kunnen kapitalisten genoeg gevonden worden, om er zich in te begeven en de aarde van haren kostbaren schat te ontlasten.

Als deze bedden goed bewerkt worden, zullen zij zonder twijfel eene groote bron van welvaart voor ons land opleveren, alsmede voor hen, die in de onderneming deelnemen.—*Saginaw Weekly Republican.*

DOODKISTEN VAN GLAS. — De te New Albany, in Indiana, uitgegeven *Tribune* heeft het volgende:

John R. Cannon, te dezer stede, heeft dezer dagen een octrooi bekomen voor glazen doodkisten. Deze uitvinding schijnt van veel waarde te zijn, en wij zullen dezelve kortelijk trachten te beschrijven. De doodkist is van glas gemaakt, van een halven duim tot een duim dik, gegoten in twee stukken van den gewonen vorm. In den bovenrand der kist bevindt zich eene sponning of groef, waar in eene daaraan beantwoordende verhevenheid aan den rand van het deksel losjes past, even als twee met de ploegschaaf behandelde planken in elkander sluiten.

Als er nu een lijk in de kist wordt gelegd, wordt deze groef met gesmolten cement gevuld; het deksel wordt er dan op geplaatst, en stevig met drie ijzeren banden daarop gebonden, tot dat het cement hard is. Door een gaatje boven in de kist, wordt dan de lucht er door middel eener luchtpomp, uitgehaald. Door dit middel, beweert de heer Cannon, kunnen de lijken vooral tijd in hunnen natuurlijken staat worden bewaard — en, als zij in gewelven geplaatst worden, zullen zij steeds toegankelijk zijn voor den blik van hen, die achter zijn gelaten. De kosten van deze doodkisten zullen niet meer zijn, dan van gewone houten, en als de verwachtingen van den uitvinder verwezenlijkt worden, zullen zij onmiddellijk algemeen in gebruik komen, en onze vriend de heer Cannon zal een prachtig vermogen erlangen.

GENERAAL — NAPOLEON. — Men zegt dat het fransche leger zijn vertrouwen in Napoleon als generaal verloren heeft. Een italiaansche correspondent schrijft, dat hij dit, op het beste gezag, vernomen heeft van eenen kapitein van den staf, die het hem onlangs in de tegenwoordigheid van zes andere officieren verhaalde, die, gelijk hij, van Solferino terugkeerden, en die zijn berigt bevestigden, dat was als volgt:

"Herinnert gij u," zeide hij, "die beroemde dagorder, en het telegrafisch berigt aan de keizerin, na den slag van Magenta? Dit luidde: 'eene divisie der keizerlijke garde heeft zich met roem bedekt! Eenen ganschen dag heeft zij den schok van veertig duizend Oostenrijkers weerstaan, enz.' Hoe legt gij het nu uit, dat des morgens MacMahon, die slechts op het laatst van den dag gekomen was, al de eer daarvan verkreeg, en tot Hertog van Magenta en veldmaarschalk werd verheven?"

"Wel," zeide ik, "dit was om de tijdige hulp, welke hij aan de zegevierende, maar uitgeputte garde bragt."

"In het minst niet," antwoordde de kapitein, *Et voila comme on ecrit l'histoire!* (en ziedaar hoe men de geschiedenis schrijft.) Ik was daar, en kan u zeggen, wat niemand in Frankrijk zal durven publiek maken, ofschoon het zoo waar is als het evangelie. Toen de beroemde dagorder, betreffende de gardes, onder de eerste corpsen van McMahon bekend werd, ontstond er eene groote verbittering, die bijna tot oproer steeg. 'Daar al de roem altijd aan het *corps cheri* (het geliefd corps, zooals zij de bevoorregte gardes noemen,) gegeven wordt, laat het dan all en vechten! Wij willen niets meer doen!' Des morgens vroeg ging McMahon, die in de gramschap zijner soldaten deelde, naar den Keizer en zeide hem, in welke gemoedsgesteldheid zijne troepen waren, hem beschuldigende van onregtvaardigheid jegens hen, die inderdaad den slag gewonnen en hem [den keizer] uit het grootste gevaar gered hadden.— Napoleon was verbaasd. 'Wat hebt gij gedaan,' zeide hij tot MacMahon; 'waarom zijt gij zoo laat gekomen, nadat ik u zoo vele orders gezonden heb, om naar Magenta te komen?' MacMahon verzocht toen den Keizer hem te volgen; hij wees hem op het slagveld, dat eenscheilene mijlen met lijken bedekt was, dat hij, MacMahon, de groote massa van het oostenrijksche leger had te bevechten en te overweldigen gehad, om Magenta te bereiken, en zich bij den Keizer te voegen, dat het slechts aan zijn bij stijds komen te danken was, dat de Keizer niet door den vijand omsingeld werd, en eindelijk, dat zijne Majesteit den ontzaggelijken bok had geschoten, van hetgeen hij gezien had voor den ganschen veldslag te houden, terwijl het er slechts het minste gedeelte van was! Het was toen dat, ten einde de morrende soldaten van MacMahon te bevredigen, hij den laatsten tot Hertog en Maarschalk verhief; maar steeds, sedert den uitstekenden misslag van Magenta, is er geen officier of soldaat in het leger, die het minste vertrouwen in het krijgsgenie van den Keizer heeft."

DE JONGSTE STORM OP DEN OCEAAN. Om het merkwaardigste te melden, in de laatste dagen dezer week voorgevallen, zou men de opmerkelijke en vreeselijke ongelukken en verwoestingen moeten opsommen, die de orkaan van dingsdag nacht en Woensdag 11. heeft veroorzaakt. De schipbreuk van de *Royal Charter*, waarbij 400 menschen zijn omgekomen, en de menigvuldige ongelukken op de engelsche kust zullen echter, als zijnde reeds eergisteren en vooral gisteren door de engelsche dagbladen medegedeeld, algemeen bekend zijn. (Op sommige plaatsen zijn de verschijnselen van dien aard geweest, dat ze bezwaarlijk alleen aan de woede van den wind zijn toe te schrijven. Schepen, uit zee geligt en op het drooge gezet, stukken graniet van 6 a 10duizend pond en zwaarder verplaatst of in zee geworpen, gebarsten muren, opgebroken spoorwegen enz., zijn verschijnselen, die niet wel alleen aan de drukking van den wind, die 28 pond per vierkanten voet was, kunnen toegeschreven worden. De bewegingen, voor eenige weken in de zee opgemerkt, deden toen reeds aan schokken op haren bodem denken, en de huiverinwekkende storm van Dingsdag en Woensdag versterkt de veronderstelling, dat eene zeebeving met den orkaan gepaard ging Te Torquay rezen de golven van 50 tot 100 voet, en het schouwspel moet ontzagwekkend schoon geweest zijn, hoe schrikbarend de indruk ook ware. De buitengewoon zoele weersgesteldheid in het begin dezer maand en andere natuurverschijnselen deden bij velen de verwachting ontstaan, dat er hevige schokken in de natuur zouden volgen, doch de omvang en kracht von den jongsten zeestorm overtrof aller verwachting en heeft in de herinnering van de meest ervaren zeelieden geen voorbeeld.

De tooneelen, die uit Liverpool worden gemeld aangaande het aanspoelen van wrakken en van lijken zijn ijzingwekkend. Er zijn tot nog toe slechts weinige van de aangespoelde verongelukten herkend.

In dezen storm heeft ook het bij Holyhead liggend monsterschip *Great-Eastern* gevaar geloopen van te vergaan. De ankerkettingen braken. de sterke glasruiten der groote zaal woeijen aan stukken, de kleedoren van den kapitein *Harrizon* scheurden aan flarden en hijzelf werd op dek nedergeworpen. Eindelijk gelukte het met vereenigde kracht van schroef en raderen een eind van den wal te stoomen en alstoen een nieuw anker te laten vallen, terwijl men onder het voor anker liggen met den stoom den kabel bleef ondersteunen, totdat de barometer rees en de storm langzamerhand begon te bedaren.

Men heeft de opmerking gemaakt, dat in dezen storm P. m. 150 schepen geheel of ten deele zijn verbrijzeld, waarbij, ongerekend de ramp van de *Royal Charter*, verscheidene personen zijn omgekomen.

EEN PAARD DOOR EEN VARKEN VERMOORD. — Eenige dagen geleden deed J. J. van Wijk, een landbouwer, woonachtig nabij Fishkill, in Duchess Co., N. Y. een kostbaar paard op een stuk lands, op hetwelk een varken gehokt was. In den loop van den dag wist het varken uit het hok te breken, en verscheidene boeren zagen het het paard volgen, overal waar het ging. Er werd niet meer aan gedacht voor des morgens, toen men het paard dood vond liggen, met bijna al het vleesch van hoofd en hals gescheurd. Men denkt dat het varken het edeler dier volgde, tot het ging liggen, waarop de aanval gedaan werd. — Er werd eene groote wond in des paards zijde gevonden, hetgeen de vraatzucht des aanvallers aantoonde. — Het varken werd daarop geslagt en woog 240 pond schoon.—*N. Y. Post*

Kerkelijk Nieuws.

ALBANY, 26 November. Heden is door de Hol. Gemeente (onlangs hier opgerigt en bevestigd, als de 5. Dutch Ref. Prot. Church) beroepen, bijgestaan door den Consulent dier Gem., Rev. Dr Wijckoff, met eene groote meerderheid van stemmen, de WelEw. heer Donner, Predikant der Chr. Afgesch. Gem. te Leiden, Holland, Koningr. der Ned. Voor het welzijn dier jeugdige gemeente is het zeer te wenschen, dat Dr. Donner aan deze roeping gehoor geve!—De omstandigheden, waaronder zich deze Holland. vrienden tot gemeente hebben gevormd, zijn inderdaad merkwaardig. Onderscheidene reizen is het beproefd, hier eene Gemeente als bovengen. op te rigten, en het is waarlijk te verwonderen, dat in zulk eene aanzienlijke (oud Holl.) stad als Albany, met zulk een groot getal Hollanders, bestendig niets onmogelijker scheen, dan deze oprigting.

Eene historische geschiedenis daarvan op te stellen zou te veel plaats vereischen. Genoeg zij het hier te zeggen, dat de rede, waarom de Hol. zoo lang verstoken zijn gebleven, van hetgene zij nu geworden zijn, niet alleen aan hen te wijten is. Er behoort eene groote mate van wijsheid, menschenkennis, ondervinding, en Evangelische kennis, gepaard met ware Godsvrucht toe, om eene Gem. te bouwen en te regeren. Het schijnt dat geen der leeraars, die tot hiertoe in Albany geweest zijn, deze gaven hebben bezeten. De predikant Donner heeft eene goede getuigenis van degenen, die buiten zijn, en deze getuigenis wordt versterkt door velen, die ZEerw. persoonlijk kennen, en hier woonachtig zijn. Reeds twee malen heeft de Hol. Dutch Ref. Gem. te Pella een beroep op ZEw. uitgebragt, hoewel zonder gunstig gevolg. Mogt ZEw. echter aan de roeping van Albany gehoor geven, dan is het in den middelijken weg te verwachten, met het gene, reeds van ZEw. is gezegd, dat deze Gem. eene der bloeijendste van Amerika zou kunnen worden, en weldra de meeste Holl. (die enkel lastige, onevangelische menschen, die de deur der genade willen gesloten houden, en uit een zeer liefdeloos beginsel, die alleen willen openzetten voor zich zelven, en de hunnen, en daarom het Evangelie immer schade doen) uitgezonderd, tot die Gem. zullen toetreden.—

Neige de Heer het harte des Leeraars, dat hij kome!!!

J. W.

BINNENLANDSCHE BERIGTEN,

ST. LOUIS, 26 Nov. Judge Terry is in staat van beschuldiging verklaard, en onder eenen borgtogt gesteld van tien duizend dollars, wegens het dooden van Senator Broderick in een duel.

— 29 Nov. De *Evening Bulletin* kondigt, op gezag van de *Arcadia Prospect*, het orgaan der Missouri Mijn compagnie, het berigt aan van de ontdekking van eene ader Hornblende rots in Zuid-Oost Missouri, die, gelooft men, tien duizend dollars goud van de ton of twee duizend pond zal opleveren. Er worden nu waarnemingen gedaan, en het eerstkomende nommer van de Arcadia Prospect zal volledige bijzonderheden behelzen.

NEW YORK, 28 Nov. Te Aspinwall liep een gerucht, hetwelk men meende wel gegrond te zijn, dat de Japanesche commissarissen op den 22 Feb. 1860 van Yeddo (Japan), over de Sandwich Eilanden, San Francisco en Panama, naar de Ver. Staten zouden vertrekken en dat het Ver. St. fregat Roanoke, thans te Aspinwall, voor hunne ontvangst zou worden gereed gemaakt, en hen naar deze haven zou brengen.

— De New York *Times* deelt een schrijven mede uit Mexico, via Panama, hetwelk zegt dat de Conservatieven, aangevoerd door Generaal Gordo, en de Liberalen, door Gen. Corronado, omstreeks den 8 dezer, te Tipic (Mexico) slaags zijn geweest. De Conservatieven regevierden en doodden Gen. Corronado en 400 zijner manschappen. Het verlies der Conservatieven is niet bekend, maar wordt gedacht even groot te zijn. De Liberalen vloden naar Mazatlan. Gen. Corronado had Harer Britsche Majesteit's consul te Mazatlan in de gevangenis gezet, uit hoofde hij weigerde eene tweede schatting te betalen, op den schat, die op Harer Britsche Majesteit's stoomschip Calpizo was ingescheept.

De kapitein van het britsche schip *Amethyst* bevrijdde hen, blokkeerde de punt, en legde beslag op twee hunner schepen, die met katoen geladen waren.

— 29 Nov. De Correspondent van de *Herald* te Harper's Ferry, sprekende van de teregtstelling van Brown, zegt dat de strengste maatregelen zijn genomen, ten opzigte der tegenwoordigheid van burgerlijke personen. Alle aanzoeken om passen voor burgerlijke personen, om binnen de militaire linien te komen, worden door den Gouverneur geweigerd, op grond dat het in strijd zou zijn met het militaire programma. Hij zijde dat burgerlijken onder niet eene omstandigheid binnen de militaire linien zouden worden toegelaten, welker buitenste bijna eene mijl van het schavot verwijderd zou zijn.

Geen woord van het geen John Brown zal zeggen, als hij iets zeggen mogt, zal hoorbaar zijn voor de manschappen, die de linie het digtst bij de galg uitmaken. Gouv. Wise zegt, dat de oorzaak van deze uitsluiting van alle personen behalve de soldaten, lag in de mogelijkheid van eene poging tot bevrijding, en in het bevel, hetwelk zal gegeven worden, om op den gevangene te schieten, daar zij die zich binnen de linien bevonden, en voornamelijk zij, die digt genoeg bij de galg waren, om te hooren wat Brown zeide, onvermijdelijk in zijn lot zouden deelen.

— De achtingswaardige Washington Irving overleed gisteren avond, te Irvington, New York.

CHARLESTOWN, 29 Nov. Gouv. Wise heeft eene proclamatie uitgevaardigd, waarin wordt bekend gemaakt, dat de Staat den Winchester en Potomac Spoorweg heeft in bezit genomen, en dat dezelve op de drie eerste dagen van December geheel voor militaire doeleinden zal gebruikt worden. Hij waarschuwt ook het volk van den Staat, op den dag der teregtstelling te huis te blijven om te patrouilleren en hunne eigene goederen te beschermen. Het zal vrouwen en kinderen niet worden toegelaten, bij het tooneel der teregtstelling te komen, en vreemdelingen worden gewaarschuwd, dat het gevaarlijk voor hen is, te of nabij Charlestown op dien dag te komen; dat, als het wordt noodig geacht, de krijgswet zal worden uitgeroepen en gehandhaafd.

Generaal Taliaferro heeft ook heden eene proclamatie uitgevaardigd, waarin wordt bekend gemaakt, dat alle vreemdelingen, die niet voldoende rekenschap van zich zelven kunnen geven, terstond in hechtenis zullen worden genomen; dat alle vreemdelingen, die per spoortrein of anders naar Charlestown komen, onder voorgeven van de teregtstelling van John Brown te willen zien, door de militairen aangehouden en teruggezonden of gearresteerd zullen worden. Hij waarschuwt ook krachtig het volk der county om te huis te blijven en hunnen eigendom te beschermen, hetzelve verzekerende, dat berigten uit geloofwaardige bronnen aantoonen, dat zij, door zoo te handelen, het best met hunne eigene belangen zullen te rade gaan.

Verscheidene rapporteurs der Noordelijke pers, gisteren te Harper's Ferry zijnde aangekomen, werden door de soldaten genoodzaakt, naar Baltimore terug te keeren.

Er bevinden zich thans te Charlestown 1,500 soldaten. Morgen zullen er verscheidene compagnien meer hier zijn, die het getal op 2,000 zullen brengen.

NEW ORLEANS, 29 Nov. Berigten van Brownsville behelzen, dat Cortinas drie Amerikanen heeft opgehangen, uit wraak voor het ophangen van zijnen officier te Brownsville.

— Er zijn berigten ontvangen van de stad Mexico van den 9 den. De Constitutionalisten waren bij Queretaro geslagen, met verlies van 21 stukken geschut. Er was een aantal gevangen genomen, waaronder Gen. Alvarez, Tapia en een amerikaansch officier. De laatste werd doodgeschoten, niettegenstaande de voorstellingen van den Britschen gezant.

In eenen bij Tulincingo gestreden slag zegevierden de Liberalen; 4000 der vijanden sneuvelden en de halve stad brandde af. Er wordt gemeld, dat er eene schikking is voorgesteld tusschen Juarez, Robles en Miramon;—Juarez provisioneel President van Mexico te zijn; de constitutie van Jade te herstellen, en de wetten, welke de goederen der kerk verbeurd verklaren, te vernietigen.

BALTIMORE, 30 Nov. Vier compagnien V. S. artillerie zullen hier morgen met de stoomboot van Norfolk aankomen. Twee der compagnien zullen post vatten in Fort Mc Henry.

NEW YORK, 30 Nov. Higgins en Co. 's tapijtfabriek, in de 43 straat, werd dezen morgen door brand vernield. Verlies $ 100,000. Twaalf honderd menschen zijn daardoor buiten werk gesteld.

— De New York *Tribune* zegt, dat Gouverneur Wise aan de vrouw van Brown heeft geschreven, waarnevens een bevel van vrijgeleide ging voor haren bode naar Charlestown, en de overblijfselen van Brown zullen onmiddellijk aan dezen worden overgeleverd.

COLUMBIA, S. C. 1 Dec. Heden werden de volgende besluiten in het huis aangeboden:

Besloten, Dat de Staat Zuid Carolina gereed is, om, gezamentlijk met de andere slavenhoudende Staten of die, welke een tegenwoordig handelen wenschen, de hand te slaan aan eenen Zuidelijken Statenbond.

Besloten, Dat den Gouverneur zal verzocht worden, dit besluit naar de verschillende zuidelijke Gouverneurs te zenden.

Er werd een ander besluit aangeboden, waarin officiele inlichting wordt gevraagd nopens den toestand van het tuighuis, de wapenen, de ammunitie, het getal der in de Staats Militie aangeworvene manschappen, het model hunner wapenen, enz.

BALTIMORE, 1 Dec. De passagiers met den westelijken trein op den Baltimore en Ohio Spoorweg werden heden, bij hunne aankomst te Harper's Ferry, door de soldaten, uit de wagens genomen en gevangen gezet. De gearresteerde personen zijn kooplieden uit Cincinnati, die op weg waren naar deze stad.

Het arrest werd gedaan, op een duidelijk berigt, hetwelk uit Grafton en andere westelijke plaatsen, door Virginische spoorbooden, aan Generaal Taliaferro was gezonden. Twee der drie werden aldus beschuldigd en de derde werd gearresteerd, omdat hij gezegd had, dat er volk genoeg op den volgenden trein zou zijn, om Virginie in te nemen.

ST. LOUIS, 1 Dec. Dr. Forney, opziener van Indiaansche zaken in Utah, kwam met de twee overgeblevene aan den Mountain Meadow slagting ontkomenen aan, die als getuigen in het onderzoek van die zaak dienden. Verdere berigten van ontdekkingen in het Zuid Oosten van Missouri bevestigen de vorige.

Prairie du Chien, 1 Dec.— Verleden Maandag avond, ongeveer ten 9 ure, werd er, door verschillende personen in deze nabuurschap, een schitterend luchtverschijnsel gezien, dat van het noordoosten kwam en zich snel naar het zuidwesten bewoog. Deszelfs spoor was weinige roeden van de aarde af, en terwijl het voorbij vloog, was de avond zoo verlicht, dat men eene speld op den grond kon zien liggen. De personen, die het zagen, dachten dat het ergens in de nabijheid van McGregor nederkwam.

ALLERLEI.

— De fransche artilleristen gebruiken thans zeegras, dat aan de kust van Normandye verzameld wordt, voor kanonproppen. Het houdt het ijzer koel, en staat niet voor ontbranding bloot, gelijk de tot hiertoe gebruikte katoenproppen.

— In de Staatsgevangenis van Massachusetts is, door het huis van vertegenwoordigers, het geeselen afgeschaft.

— De Tod Grenadiers, van Williamsburgh, N. Y., bestaan uit reuzen. De compagnie hield onlang parrade met 70 man, en niet een derzelven was onder de zes voet. De kapitein was zes voet en zes duim lang, de vaandeldrager zes voet en zeven en een half duim, en de schijfdrager, een kleurling, zes voet drie duim.

— Een "groot slavenhouder" heeft, met zijne initialen onderteekend, in de Vicksburg Gazette, den Gouverneur van Virginie vurig gesmeekt, den "ouden Man" te sparen, "om Gods wil en om des Gouvernements wil."

— John Brown zeide in de gevangenis, dat hij tegen de kleurvermenging was, maar dat hij toch liever zijne dochter met eenen ijverigen en eerlijken neger zag trouwen, dan met eenen luijen en oneerlijken blanke.

— De heer Charles Sumner is uit Europa terug gekeerd, en zal zijne plaats in den V. S. Senaat weder innemen.

— Er waren drie zonen van John Brown, te Harper's Ferry bij hem, Oliver, Watson en Owen. De eerste werd in het brandspuithuis dood geschoten, de tweede stierf eenige dagen daarna aan zijne wonden, de derde ontkwam.

— Er heerscht, in Italie, eene ziekte onder de zijwormen, die dezelven met eene geheele vernieling bedreigt, en volgens berigten uit Indie is het daar even zoo gelegen.

CORRESPONDENTIE.

Mr. J. W. te Albany. — Daar de door u bedoelde persoon slechts voor een half jaar betaald heeft, kan hij ook slechts quittantie voor een half jaar hebben.

Aan uw verzoek zal voldaan worden.

— Een artikel uit Grand Rapids en een uit Kalamazoo kunnen wij, tot ons leedwezen, niet plaatsen, omdat zij, onzes inziens, niet in de *Nieuwsbode* passen.

Voor teringachtigen.—De adverteerder, na verscheidene jaren aan eene hevige *ongesteldheid der long* te hebben geleden, en aan die vreeselijke ziekte, de tering, in den tijd van eenige weken door een zeer eenvoudig middel genezen zijnde, — wenschte aan zijne medelijders deze geneeswijze bekend te maken Aan allen, die het verlangen, zal hij (*franco*) een afschrift van het voorschrift (*recept*) zenden, met aanwijzingen voor het gereed maken en gebruiken van hetzelve, hetgeen zij eene zekere genezing van *Tering, Aamborstigheid, Luchtpypontsteking*, enz. zullen bevinden. Het eenige doel, dat de adverteerder met het zenden van dit recept heeft, is de lijdenden wel te doen, en hij hoopt dat elk hunner dit geneesmiddel zal beproeven, daar het hun niets zal kosten en misschien tot heil zal zijn. Zij, die het voorschrift wenschen te hebben, gelieven zich te adresseren aan

REV. EDWARD A. WILSON,
Williamsburgh, Kings Co., N. Y.

MARKTPRIJZEN.

Wekelijksch verbeterd door Bacot & Sprangers.
Sheboygan, Wis., den 7 December 1859.

blanke Winter Tarwe,	₩ bushel	$ 0,70 @ 0,80	
Roode W. en Z. Tarwe,	,, ,,	– 0,60 @ 0,75	
Rogge,	,, ,,	– 0,44 @ 0,50	
Gerst	,, ,,	– 0,46 @ 0,50	
Haver	,, ,,	– 0,25 @ 0,28	
Ind. Koren,	,, ,,	– 0,50 @ 0,60	
,, ,, in Aren,	,, ,,	– 0,25 @ 0,30	
Witte Boonen,	,, ,,	– 0,80 @ 0,87	
Erwten,	,, ,,	– 0,50 @ 0,56	
Aardappelen,	,, ,,	– 0,35 @ 0,40	
Gras Zaad,	,, ,,	– 1,25 @ 1,50	
Droogo Appels	,, ,,	– 2.75 @ 0,00	
Groene Appels,	₩ barrel	– 2,25 @ 0,00	
Spek [mess]	,, ,,	– 0,00 @ 0,00	
Zout,	,, ,,	– 1,87 @ 0,00	
Wit Visch,	,, ,,	– 3,00 @ 0,00	
Winter Tarwe meel.	,, ,,	– 5.00 @ 5,50	
Meel extra 2de kwaliteit,	,, ,,	– 3.75 @ 4,25	
,, super fijn,	,, ,,	– 3.00 @ 3.25	
Roggemeel,	,, ,,	– 1,50 @ 2.00	
Boekweitmeel,	,, 100lbs.	– 0,00 @ 1.50	
Ind. Korenmeel,	,, ,,	– 1.20 @ 2.00	
Vleesch	,, ,,	– 3,00 @ 7.00	
Spek	,, ,,	– 0,06 @ 0,07	
Boter		– 0,11 @ 0,13	
Geslagte Varkens,	,, ,,	– 4,20 @ 5,00	
Hammen,	,, ,,	– 0,07 @ 0,09	
Eijeren	per dozijn	0.12 @ 0,00	
Timmerhout	,, M	– 6,00, @ 10,00	
Shingles	,, ,,	– 1,25 @ 1.50	
Hooi	,, ton	– 10,00 @ 12 00	
Hout,	,, cord	– 1,25 @ 0,00	

aan had kunnen twijfelen, of dezelve wel ooit te voren door een menschelijk wezen bezocht was.

"Hier zullen wij eene nieuwe woning maken, Ismael, en niemand zal ons meer komen storen."

Saul zette zich op een bemost heuveltje neder, hield op tot Ismael te spreken, scheen zijn doel te vergeten, keek gedachteloos naar den hemel, en viel eindelijk, in eene zware verdooving, achterover op den grond. Ismael zette zich naast hem neder, en zat met opene oogen, gelijk een getrouwe vriend. Daarop werd het schepsel onrustig, en liep ontevreden om zijnen meester heen, met zijne oogen naar zeker punt gekeerd. De angst van het dier kan ligt verklaard worden, door te zeggen dat Vantassle en zijne drie kameraden, zeer spoedig nadat Saul tot dien zwaren toestand van bewusteloosheid was vervallen, weinige roeden van de plek af, waar Saul rustte, gekomen en gelegerd waren. Zij maakten een vuur aan, en elk hunner zocht naar brandhout, om het aan te houden. — Phil. Langford's oogen vielen op eenen dooden en bladerloozen boom, digt bij welken Saul lag. Hij nam zijne bijl en trad er op toe, met het doel om er de onderste takken af te hakken. Hij kwam er bij, en was op het punt om zijn werk te beginnen, toen hij Saul den Eenoog ontdekte. In het eerst herkende hij hem niet maar een tweede blik verdreef allen twijfel wegens zijnen persoon. Deze ontdekking verbaasde hem zoo, dat zijne bijl uit zijne hand viel, en een oogenblik staarde hij hem met open mond aan, zonder dat hij een enkel bepaald doel had. Zijne verbazing was sterk doortrokken van ontzetting. De persoon wiens naam een schrik was, lag daar voor hem, en naar allen schijn hulpeloos in slaap. De eerste uitwerking der verbazing voorbij zijnde, stegen er natuurlijk andere gedachten bij hem op. Hier was Simson, van zijne krachten beroofd! Hier was de geesel der Tories, voornamelijk van het Verbond der Zeven. Was het uur der wraak niet gekomen? Was de Hercules van het Laurier moeras niet in zijne handen geleverd? Zou hij niet volbrengen, wat Pollard niet gedaan had, en zich daardoor onderscheiden?

Intusschen was Ismael, Langford hoorende naderen, een weinig vooruit gekomen en achter eenige struiken, eenige voeten van zijns meesters voeten af, gekropen, alwaar hij, stil en waakzaam nederliggende, niet door Langford werd opgemerkt.

"In slaap," dacht Langford, "is hij gelijk een ander mensch. Wat verhindert mij hem te bekruipen en met mijne bijl af te maken? Of als het gevaarlijk schijnt digt bij hem te komen, kan ik het met mijne pistolen doen."

Hij voelde in zijnen gordel naar de genoemde wapens, doch herinnerde zich, dat hij dezelven bij zijne buks in het kamp gelaten had. Hij bukte om zijne bijl weder op te rapen, toen Ismael op zijne schouders sprong, zich op zijnen nek vast hechtte, en zijne achterpooten ophalende, den diepen en bloedigen indruk zijner klaauwen op zijnen rug achter liet. Het kwam Langford voor, dat Saul de Eenoog plotseling in een vreeselijk monster veranderd was, en hem in die gedaante aanviel. Hij schreeuwde van doodsangst en ontsteltenis, en eer hij van den schok des aanvals bekomen was, had Ismael zijn werk volbragt, en sprong op den grond en verdween.

Langford liep brullend naar zijne medgezellen, alwaar hij nederviel volkomen van pijn en schrik uitgeput.

Vantassle en Pollard haastten zich om te onderzoeken, wat hem deerde. Zijn ligchaam was vreeselijk verscheurd, en zij zagen de akelige sporen van groote tanden in zijnen nek.

Deze woorden op eenen driftigen en hevigen toon geuit hebbende, ging Saul weder voorwaarts, het hoofd vooruit, en het lijf laag nedergebogen, om de takken en struiken, die boven hen waren door een gevlochten, te vermijden. Na eene lange wandeling — die Paul ondragelijk lang voorkwam, bereikten zij Sauls paleis, en werden door het gehuil van Ismael verwelkomd, die met wantrouwen eenen vreemdeling zag naderen; doch een woord van zijnen meester deed hem bedaren, en hij ontving den nieuwen bezoeker met een somber zwijgen en met waakzaamheid.

Paul beschouwde deze schuilplaats niet zonder ontroering. Hare eenzaamheid wekte verbazing op; zij verhaalde eene geschiedenis van teleurstelling en zatheid des levens. Hare afgezonderdheid sprak van verijdelde hoop, en verbrijzelde verwachting.

"Ik zou het meisje wel willen zien," zeide Paul, onbewust luid sprekende.

"Welk meisje?" riep de Eenoog scherp. "Zijt ook gij bezocht met den prikkel der nieuwsgierigheid?"

Hij fronste het voorhoofd en hield plotseling stil.

"Ik dacht," stamelde Paul.

"Wat regt hebt gij om te denken? Denk hier niet."

Een klein vuur brandde voor de hut, wierp zijn licht naar binnen, en viel schilderachtig op het gewelfde groen. De jonge meisjes kwamen naar buiten, om Hazelhurst te verwelkomen, wiens komst Ismael had aangekondigd. Hij sprong voorwaarts om haar te ontmoeten, maar Jessie's hand werd het langste in de zijne gehouden. Zij hadden veel te zeggen. De hereeniging was gelukkig. Gideon Grant was aan de beterhand. Jessie's "geneesmiddel" werkte wonderbaar. Des jongmans moed was weder verlevendigd, en worstelde dapper met zijne wond. Hazelhurst, eenige kennis van de heelkunst hebbende, onderzocht de kwetsuur. De kogel was diep doorgedrongen, doch daar hij de borst in eene schuinse rigting geraakt had, was hij waarschijnlijk langs de omkleedselen der long heen gegaan, zonder dezelve te kwetsen. Van dit punt afgaande, vond hij, na zorgvuldig voelen, den kogel in de zijde, nabij de oppervlakte zitten. Eene insnijding met zijn mes makende, drukte hij er met zijne duimen het hinderlijke voorwerp uit, en verklaarde van gevoelen te zijn, dat zijn herstel niet langer twijfelachtig maar zeker was. Deze verklaring, schoon misschien een weinig gewaagd, deed eene goede uitwerking op den lijder en had eenen opbeurenden invloed op zijne vrienden.

Saul, na zijne schuilplaats bereikt te hebben, werd knorrig, en sloeg op niemand acht dan op Ismael. Spoedig nadat het donker was, stond hij op en ging plotseling grommend weg. Voor Paul was de avond, die volgde, een heugelijke. Judith en Ruth vonden het, om de eene of andere reden, voegzaam het zeer druk in de hut te hebben, en de jongeling werd plotseling gewaar, dat hij op de kleine plaats voor dezelve wandelde, met Jessie aan zijnen arm. Het gewenschte en toch gevreesde oogenblik was daar. Boven door den donkeren doolhof rond om hen, konden zij de maan zien met haar schitterend gevolg van sterren, die een zacht en smeltend licht over de ver uitgestrekte eenzaamheden van het moeras uitstortten. De uil en de wolf verstoorden nu en dan de stilte, en gaven een somber koor aan den nacht, dat weg stierf in gesmoorde toonen, die de stilte, welke volgde, indrukwekkender maakten. Paul had

Paul beproefde menigmaal te spreken, maar zijne tong had, op eene vreemde wijze, hare welsprekendheid verloren. Hij beefde, maar zou toch voor de gansche wereld de gelegenheid niet hebben verloren,

Mengelwerk.

BIJDRAGE TOT DE GESCHIEDENIS DER REUZENSLANG, (BOA CONSTRICTOR).—Eenige weken geleden verhaalde mij de heer H., die na een zeer lang oponthoud in Caracas, van daar in zijne vaderstad Brunswijk is terug gekeerd, het volgende:

"Op zekeren dag werd mij door eenige ingeboren rivierVisschers een zeer schoon exemplaar der Boa gebragt, nog levendig, maar gebonden en met toegesnoerde kaken, zoo als ik die bij het opzetten bij hen besteld had.—Daar het reeds laat was, en ik nog eenen verren weg te gaan had, liet ik het gebonden beest in eene groote kist leggen, die met een deksel van ijzerdraad bedekt en ten overvloede nog met een stuk hout toegezet was, dat ik onder de dakrijst had gevonden.

"Bij mijne terugkomst zag ik te vergeefs naar mijne vrouw om, die ik bij het weggaan ten sterkste had aanbevolen, zich niet in de nabijheid der slang te begeven. Toen ik in den hof trad, waar ik het ondier in zijne kist verlaten had, zag ik haar bleek, sprakeloos, half onmagtig tegen den muur leunen, bij welken de kooi stond. Snel sprong ik toe en droeg de bijna bewusteloose in eene kamer, welker deur op de veranda uitkwam, waar zij weldra, door wasschen met azijn en water en het ruiken aan vlugge zelfstandigheden, weder bijkwam.

"Op mijne vraag, wat haar in den toestand van zulk eene gansche matheid had gebragt, antwoordde zij, dat zij de nieuwsgierigheid om het dier van nabij te zien niet had kunnen wederstaan. Dat zij daarom naar den hof was gegaan, en eenigen tijd door de traliën der kooi had gekeken. Dat de geketende slang daarop den veel bleven kop had opgeheven en haar onder een voortdurend luid ademen met fonkelende blikken had aangezien. Dat zij na weinige minuten reeds in eene soort van verstijving voor de kooi had gestaan; dat het haar niet mogelijk was geweest, het oog van de blikken des sissenden ondiers af te wenden.

"Spoedig had zich bij hare verstijving een aanval van onmagt gevoegd, en, voegde zij er bij, waart gij niet ter regter tijd gekomen, dan zou ik in het volgende oogenblik bij de kooi zijn nedergezonken, daar het mij geheel onmogelijk was, mij van den invloed des boozen blik te bevrijden."

De heer H. beweert, dat het menigmaal de sterk bedwelmende adem der slang is, dan haar blik, die herten, reeën en andere grootere dieren, die in haar nabijheid geraken, dermate snel verdooft, dat zij zich zonder buitengewone inspanning door dezelve laten grijpen.—*E. Heusinger.*

GENIE OF KRANKZINNIGHEID! — Sprekende over een te Parijs in het licht verschenen boek, waarin beweerd werd, dat het talent, het genie en de groote geestvermogens, waardoor zich vele menschen onderscheiden, verder niets zijn dan de gevolgen eens ziekelijken toestands, of, met andere woorden, verschijnselen eener ongesteldheid van den geest, en diensvolgens groote monarchen, schrijvers, componisten, schilders tot de waanzinnigen behooren, deelt de correspondent van een parijsch blad de volgende anecdote mede:

"Mijn waarde heer," verzocht ik zekeren avond doctor Esquirol, terwijl wij te zamen aten, "zeg mij toch eens welke zijn de ziektekenmerken van ongesteldheid des geestes!"

De beroemde krankzinnigenarts keek vreemd op.

"Wel, drommels, vriend," antwoordde hij. "Gij doet mij daar geheel onverwachts eene zeer zware vraag!"

Hij raakte met den top zijns vingers zijn van haar ontbloot voorhoofd aan, en hief dat fijne, snijdelijke lagchen aan, hetwelk ik slechts van hem vernomen heb.

"Wel nu," zeide hij, "ik moet u antwoorden, maar ik zal het best overmorgen doen, en wel slechts onder die voorwaarde, dat gij met mij bij den directeur van het gezondheidshuis te Charenton ontbijt. Ik zal u afhalen."

Ik zal er wel niet behoeven bij te voegen, met welke vreugde ik deze uitnoodiging aannam. Dit viel in 1829 voor.

Twee dagen later, des morgens ten 9 ure hield de wagen van doctor Esquirol voor mijne deur stil. Ik nam naast hem plaats, en kort daarna kwamen wij in het beroemde en treurige dolhuis aan, alwaar wij door den toenmaligen directeur, den heer de Maupas, ontvangen werden, die ons in eene zaal bragt, in welke zich reeds twee gasten bevonden.

De eerste was een jong, klein, welgevoed man, met zwarte, vurige oogen en eenen grooten mond. Hij snelde doctor Esquirol vrolijk en met veel beweging te gemoet.

De tweede persoon, een man van rijpe jaren, en van een zeer voornaam uiterlijk, beantwoordde den groet, dien de doctor aan hem rigtte, zeer koel.

De heer de Maupas stelde zijne gasten aan elkander voor. De oudste heette de heer de Sannières, de jongste de heer Honoré. Den toenaam of van des laatsten kon ik niet verstaan, want de directeur sprak dien zeer zachtjes uit en juist op het oogenblik, toen de bediende de kamerdeur met geraas opende en meldde, dat het ontbijt gereed was.

Men zette zich aan tafel. De heer Honoré hield gedurende het ontbijt niet op met praten en van zich zelven te spreken.

"Ik heb tot nog toe niets dan slechte romans geschreven," zeide hij. "De honderd boekdeelen, die mijne verschillende valsche namen voeren, zijn, ik beken het, misvormde proeven. De beroemdheid, het instituut en voornamelijk de rijkdom verwachten mij intusschen en zullen op dien dag hunne gunst op mij uitstorten, waarop ik mij sterk genoeg zal gevoelen, om mijne werken onder mijnen werkelijken naam uit te geven. Nu, deze dag staat voor de deur."

Nadat hij deze stelling had vastgesteld, verloor hij zich in de schitterendste en onmogelijkste droomen, bouwde luchtkastelen van goud en diamanten en gaf zich aan even zoo vermakelijke als ongerijmde luilekkerlands gedachten over.

De heer de Sannières sprak in tegendeel gedurende den maaltijd slechts weinige woorden, doch deed dit altijd met even zoo veel ingetogenheid als geest.

Terwijl men de koffij voordiende, boog zich Esquirol naar mij toe en fluisterde mij in het oor:

"Gij hebt daar even met eenen gek en eenen man van genie ontbeten: wie is nu de gek?"

"Lieve hemel, daarover behoeft men niet lang na te denken—het is de heer Honoré."

Esquirol trok zijne lippen spotachtig te zamen en onderdrukte eenen glimlach.

"En de heer de Sannières?" vraagde hij verder.

"Dien houd ik voor een hoogst beschaafd man, en voor zoo veel ik, naar het weinige, dat hij gesproken heeft, oordeelen kan, voor eenen verlichten, ernstigen geest."

"De heer Honoré de Balzac is een jong schrijver, van wien iets groots te wachten is, hetgeen uit de *Scènes de la vie privée* blijkt, welke hij binnen eenige dagen in de *Revue des deux mondes* zal in het licht geven. Wat den heer de Sannières betreft, deze bewoont sedert vijftien jaren het krankzinnigenhuis te Charenton als kostganger, dat heet als kranke van geest;—hij houdt zich voor GOD DEN VADER!....

Zeg mij nu, welke schakering scheidt de krankheid van geest van het genie, en welke zijn de ziektekenmerken der zotheid?"

DE OORSPRONG VAN HET SPREEKWOORD: HIJ LEEFT ALS GOD IN FRANKRIJK.—Gedurende de groote fransche staatsomwenteling werd God, door een bijzonder decreet der nationale conventie, afgezet en tot eenen staat van rust verwezen,* zoo dat Hij zich om het domme bejag der menschen niet meer behoefde te bekommeren.

Daar het nu een hoogst gelukkige toestand is, te leven, zonder zich om het domme bejag der menschen te moeten bekommeren, pleegde men elders dit gelukkige leven van eenen mensch daardoor aan te duiden, dat men zeide: hij leeft als God in Frankrijk.

*) Dit is letterlijk waar.—*R. N.*

CALENDER VOOR DECEMBER 1859.

D. der maand	Dagen der Week.	Zons- Opg. U. M.	Zons- Ond. U. M.	Maangestalten.
1	Donderdag	7 10	4 29	
2	Vrijdag	7 11	4 29	
3	Zaturdag	7 12	4 28	
4	Zondag	7 13	4 28	EERSTE KWART. den 2 's morg. 9 ure, 6 min
5	Maandag	7 14	4 28	
6	Dingsdag	7 15	4 28	
7	Woensdag	7 16	4 28	
8	Donderdag	7 17	4 28	
9	Vrijdag	7 18	4 28	
10	Zaturdag	7 19	4 28	
11	Zondag	7 20	4 28	VOLLE MAAN. den 9. 's avonds 10 ure 29 min.
12	Maandag	7 21	4 28	
13	Dingsdag	7 22	4 28	
14	Woensdag	7 22	4 28	
15	Donderdag	7 23	4 28	
16	Vrijdag	7 24	4 28	
17	Zaturdag	7 24	4 29	
18	Zondag	7 25	4 29	LAATSTE KWART., den 16. 's avonds 1 uur 32 min.
19	Maandag	7 25	4 29	
20	Dingsdag	7 26	4 30	
21	Woensdag	7 26	4 30	
22	Donderdag	7 27	4 31	
23	Vrijdag	7 27	4 31	
24	Zaturdag	7 28	4 32	
25	Zondag	7 28	4 33	NIEUWE MAAN, den 24. 's morg. 1 ure, 3 min.
26	Maandag	7 29	4 33	
27	Dingsdag	7 29	4 34	
28	Woensdag	7 29	4 34	
29	Donderdag	7 29	4 35	
30	Vrijdag	7 30	4 36	
31	Zaturdag	7 30	4 37	

---

om te zeggen, wat er in zijn gemoed omging.

"Ik wilde u iets zeggen," dus begon hij, met eene onvaste stem, "maar — maar—"

"Denkt gij, Paul, dat de maan bewoond is. Er zijn menschen die het zeggen," zeide Jessie ernstig.

"Ik wilde iets zeggen," stamelde Paul, "maar ik vrees het te zeggen."

Jessie keek naar beneden en scheen sterk naar iets te zien, dat Paul niet zien kon.

"Als ik u boos maakte, zou ik ongelukkig zijn. Ik heb u zoo lang gekend, Jessie — gij zijt steeds zoo vriendelijk geweest — uw gezelschap heeft zoo veel bekoring voor mij gehad — inderdaad, ik heb het genoegen gehad van zoo dikwijls bij u te zijn —"

Paul aarzelde. Eene zenuwachtige trilling bewoog de kleine hand, die ligt op zijnen arm rustte. Paul hield het voor een goed teeken, en was stout genoeg om de zenuwachtige hand gevangen te nemen; zij rustte zonder tegenstand in de zijne. Ach, als die blanke vingers slechts den minsten druk hadden gegeven!

"Weet gij wat ik wenschte te zeggen, Jessie?" vraagde Paul, bevende op den rand zijner bekentenis.

"Hoe zou ik dat weten, Paul?" antwoordde zij met eene gemaakte onverschilligheid.

"Ik wist niet — ik dacht — dat is, ik hoop —."

Des jongmans stem werd buitengewoon theelewoord en ongedwee; hij wist niet wat er mede te doen. Bij alle gelegenheden had zij een zijn oogmerk beantwoord; maar thans scheen zij hem bij het gewigtigste oogenblik van zijn leven te begeven. Er was eene stilte van verscheidene seconden — eene stilte van eene halve minuut misschien. De jonge soldaat formeerde de linie voor eenen nieuwen aanval. Zijn hart sloeg, gelijk eene trommel, tot de verzameling der strijdkrachten.

"Liefste Jessie!" riep hij uit, "heb medelijden met mijne verlegenheid. Vermeerder mijne kwelling, of maak er op eens een einde aan. Gij *weet* — Gij *moet* weten wat ik meen. Ik bemin u! Daar! het is er uit — hetgeen mij beiden, gelukkig en ongelukkig, maakt! Spreek! Aarzeling dood mij."

Jessie beefde nu zelve. Zij sprak niet, gelijk Paul haar bezworen had te doen; misschien kon zij niet, mogelijk wilde zij niet, maar zij leunde zwaarder op Paul, en hare hand verkreeg plotseling leven — de vingers sloten zich vast en vertrouwend om de zijnen. Er was eene magnetische kracht in die leden, die Paul bijna van zijne zinnen beroofde. Hij sloeg zijnen arm om haar heen, en —

Alles heeft zijne grenzen. De getrouwste geschiedschrijvers hebben gapingen, en plaatsen, waarover zij vlug zijn heen geloopen. Vertrouwelijke mededeelingen hebben hare plaatsen van ophouden. Sommige dingen kunnen geschreven worden en sommigen niet. Als wij iemand vinden, die zijnen eersten liefdebeker drinkt, zouden wij beter doen met hem te verlaten, en hem denzelven geheel alleen te laten drinken. Laat ons niet aan zijne elleboog stooten en het drinken storen. Buitendien, het is eene beleediging tegen oude knapen over die dingen te spreken; het is even als de smeulende asch van doode geliefden oprakelen. Zij, die niet kunnen beminnen, geven niets om zulke gebeurtenissen, en zij, die bemind hebben, kunnen er slechts om zuchten.

Paul Hazelhurst was gelukkig, en dat is genoeg. In het eerst dacht hij Sauls woning in bezit te nemen en zich in het Laurierkamp neder te zetten, maar denkelijk zou eene maand van eenzaamheid hem van

die gedachte genezen hebben. De jeugdige droom der liefde leeft nimmer lang genoeg om grijs van haren te worden; hij sterft vreeselijk jong. Hij — het doet er niet toe — het is tijd voor het volgende hoofdstuk.

HOOFDSTUK XXV.

PHIL LANGFORD STAAT VERBAASD.

Toen Saul zijne woning verliet, volgde Ismael hem.

"Komt gij, Ismael? Wordt gij het moede opgesloten te zijn? Werkeloosheid is even verderfelijk voor mensch en beest. — Wel, wij willen te zamen gaan, gelijk voor heen. Mijne eenzaamheid is verstoord — menschelijke voeten hebben haar betreden, en wel zelfs de voeten van vrouwen. Ja, er is eene vrouw gekomen om mij aan het verledene te herinneren. Maar de wereld is wijd — zij is zeer wijd, Ismael. Ik kan eene andere schuilplaats vinden. Dit maal zal het een hol onder den grond zijn. Wij zullen er een delven, en deszelfs ingang voor menschen onvoordingbaar maken."

Saul verhaastte zijne schreden, en hervatte zijn gemompel.

Zij hebben zich met elkander verbonden, niet waar? Zij hebben gezworen ons te dooden — mij te dooden — maar zij zijn niet slim genoeg. Wij zullen hen misleiden door rond te zwerven. Wij zullen rond zwerven in de duisternis, terwijl zij slapen. Er staat niets gelijk met hen te beloeren, die loeren. De listige zal door list gevangen worden. Sneller, Ismael, sneller! — De beelden dringen mij, en de stem zegt: 'Haast u!'"

Met snelle en gelijke schreden trad Saul door de slingerpaden des wouds. Of hij eenig doel in het oog had, of op goed geluk afliep, dit is twijfelachtig; doch het is waarschijnlijk, dat zijne bewegingen door een bepaald doel bestuurd werden. Hij hield niet stand, voor hij de puinen van het blokhuis bereikt had. Het gezelschap Tories, dat Vantassle in zijne snoode ontwerpen geholpen had, was niet meer in de nabuurschap. Met de hen kenmerkende onmenschelijkheid hadden zij hunne dooden onbegraven gelaten. Op de takken van eenen grooten pijnboom, regt over het tooneel van vernieling, zachtjes door den wind gewiegeld, hing een zwarte romp, die er door de uitbarsting was nedergeslingerd. Eenige ellen van die plek af, ontdekte hij het lijk van Marjoram Jenks. Rondziende en eene spade ontdekkende, die bij het bouwen van het blokhuis gebruikt was, dolf hij een ondiep graf aan den voet eens booms, en vertrouwde wat er van den jongman was overgebleven aan den schoot de aarde.

"Sommigen," mompelde hij, terwijl hij de kluiten op hem schopte, "bidden voor de dooden; doch wij moesten voor de levenden bidden — de dooden hebben geen gebeden noodig. Het is een goed ding te sterven, als men sterft onder het gehoorzamen aan de inwendige Stem. Deze arme kerel stierf vechtende voor de vrijheid. — Ach, hij zal vrijheid genoeg vinden waar hij is heen gegaan. Hij kan van ster tot ster, en van zonnestelsel tot zonnestelsel wandelen, en geene ophouding in de oneindige ruimte vinden. De aardsche kluis rust hier — eene geschikte begraafplaats. De pijnboomen zullen er eeuwen hunne takken over uitspreiden."

Zijnen pligt vervuld hebbende, beschouwde Saul, eenige oogenblikken, stilzwijgend den puinhoop, daarop zijne buks nemende, en de spade dragende, verliet hij de plek en liep verscheidene uren zonder op te houden; en toen hij eindelijk stil stond, was het op eene plaats zoo eenzaam, dat men er